

**VORIGE LEVENS
IN ATLANTIS**

Marianne Notschaele-den Boer

VORIGE LEVENS IN ATLANTIS

Marianne Notschaele-den Boer

Uitgeverij RHA Publishing – Zundert

Niets uit deze uitgave mag door middel van elektronische of andere middelen, met inbegrip van automatische informatiesystemen, worden gereproduceerd en/of openbaar gemaakt worden zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Dit e-book in pdf mag je doormailen aan anderen, maar het is niet geoorloofd wijzigingen aan te brengen in bestaande teksten en/of lay-out, of verhalen te kopiëren voor ander gebruik.

Het copyright van **VORIGE LEVENS IN ATLANTIS** berust bij Uitgeverij RHA Publishing.

© Inhoud/tekst - Marianne Notschaele-den Boer, 2024

© Gratis e-book, Uitgeverij RHA Publishing te Zundert

© Foto's uit privébezit en bewerkte rechtenvrije foto's van Pixabay.com

© Cover: foto via Pixabay.com, Silvia Hartmann

NUR 720 Esoterie algemeen

INHOUD

Inleiding

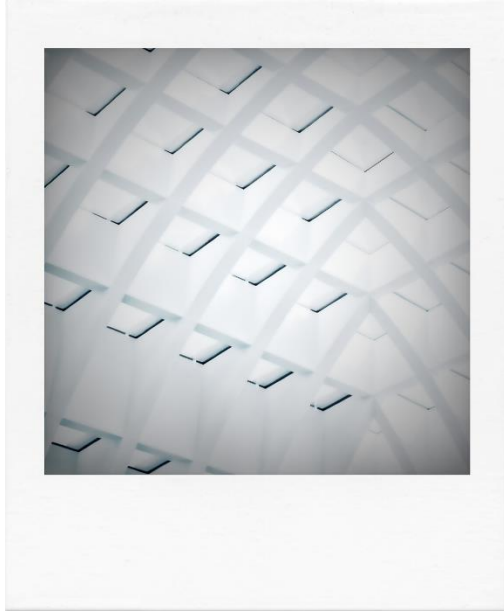
1. Plateau in zee
2. Het verjongingsapparaat
3. Energiewerk in Lemurië en Atlantis
4. Zeedieren
5. Experimentele voortplanting
6. Shirley MacLaine
7. Azuriet per ruimteschip
8. Ik vertrouw die wezens niet
9. De tovenaar en zijn leerling
10. De Hoge Raad en het kristal
11. Kapotte beeldschermen
12. Intelligente wezens
13. Vluchten kan niet meer

Diversen

Wie maakte dit e-book?

Boeken en gratis e-books van Marianne Notschaele

Boeken in samenwerking met andere auteurs

INLEIDING

Zolang ik met reïncarnatietherapie bezig ben, komen cliënten terecht in vorige levens die zich afspelen in Atlantis. Je kunt betwisten of Atlantis werkelijk heeft bestaan, maar ik blijf het interessant vinden als cliënten spontaan tijdens regressiesessies vertellen over ‘een heel raar continent, lang geleden’.

Er zijn overeenkomsten in wat cliënten vertellen over Atlantis. Ook al hebben ze er nog nooit eerder over gelezen of over gehoord. Ze hebben het over een

vreedzame harmonieuze samenleving, met name in de begintijd van Atlantis. Lichamen die anders aanvoelen dan lichamen nu: langer, dunner, flexibeler. Zielsenergie die ijl en groots aanvoelt. Cliënten vinden het lastig om aan te geven of het om mannen of vrouwen gaat en hebben het over 'iets dat er tussenin zit', over androgynen personen.

Kleding is wit en sluierachtig, gebouwen hebben ronde vormen en pilaren. Atlantis wordt gemeld als samenleving, woongemeenschap, stad, eiland, met in het midden een gebouw dat een merkwaardige blauwe straling afgeeft. Men spreekt over zielsverbondenheid, energetische krachten, scholen waar healing wordt onderwezen, astrologie, wiskunde. Over experimenten met dna en voortplanting, contact met anderen wezens. En over machtsmisbruik aan het einde van een lange periode van bloei. De begintijd wordt regelmatig aangeduid met Lemurië. In die 'goede tijd' werkte men liefdevol samen en werden de grenzen verkend van grote krachtvelden, telepathie, genezende energieën, healing op afstand, gedachtenkracht.

Een klein percentage van cliënten die een vorig leven in Atlantis had, vertelt over contacten met wezens van andere planeten, over ruimteschepen en over incarnaties voorafgaand aan Atlantis in andere sterrenstelsels.

Hoogsensitieve lichtwerkers van nu die heimwee hebben naar de mooie tijden van Lemurië en Atlantis, hebben nogal eens heimwee naar het eenheidsgevoel dat er toen was.

In mijn praktijk zie ik vooral cliënten met hulpvragen die gerelateerd zijn aan de periode vlak voor de ondergang van Atlantis. Degenen die toen waarschuwden voor uit de hand lopende experimenten met energie, én naderende aardbevingen. Ze konden weinig meer uitrichten tegen wat zich tóch voltrok, zo rond 10.000 voor christus. Vernietiging van wat eens zo schitterend was.

Eeuwenlang zijn er zondvloedverhalen in omloop. In sagen en legenden verspreid over de hele wereld, in oude geschriften zoals die van Plato, in de bijbel. Sinds de jaren zestig van de vorige eeuw zijn daar sessieverslagen bijgekomen van mensen die door middel van hypnose teruggingen naar een vorig leven in Atlantis. Vanaf de jaren negentig volgden sessieverslagen dankzij reïncarnatietherapie-ervaringen. Allemaal onzin? Het blijft vreemd, dat alleen al het woord Atlantis iets losmaakt bij velen.

Ben jij op zoek naar herkenning? Naar herinneringen aan dit legendarische continent? Dan hoop ik dat je als lezer van dit e-book datgene vindt waar je naar op zoek bent.

Ik wil Riet, Ton, Ria, Esther, Mieke, Bernard, Paul, Aranka, Jeannette, Charlotte, Toine, Mark en Amy enorm bedanken voor het delen van hun ervaringen in dit e-book!

Marianne Notschaele-den Boer

www.vorigelevens.nl

1. PLATEAU IN ZEE

Eén van de meest bijzondere herinneringen aan een vorig leven in Atlantis kwam van mijn moeder. Lang voordat ik een opleiding volgde tot reïncarnatietherapeut las ik boeken over reïncarnatie, hypnose en hypnotherapie. Toen ik in 1990 als dertigjarige het *Handboek Regressietherapie* van Hans ten Dam in handen kreeg, dat ging over regressie- en reïncarnatie-

therapie zonder hypnose, vroeg ik aan mijn moeder of ik zo'n regressie op haar mocht oefenen. Zelf wist ik wel wat van en over mijn eigen vorige levens, maar niets over een vorig leven van haar. Ik was me toch een partij nieuwsgierig!

Mijn moeder (toen begin vijftig) hield zich niet bezig met spirituele onderwerpen als vorige levens of reïncarnatie. Ze was wel zo lief om te zeggen: 'Je mag gerust op me oefenen, maar veel fantasie heb ik niet. Toen je klein was kon ik niet eens een bedtijdverhaaltje voor je verzinnen.'

Terugtelen naar het verleden

Ik zie me nog in de weer met een ouderwets opname-apparaat, cassettebandjes en een dekentje voor haar, want ik had gelezen dat iemand het koud kon krijgen tijdens een regressiesessie. Hopelijk zou mijn moeder in een lichte tranecstaat gaan vertellen over een vorig leven. Ik nam alles wat ze vertelde op cassette op, zodat ik dat later kon uittypen. Tegelijkertijd wilde ik de therapeutische technieken proberen uit het boek van Hans ten Dam om haar 'terug in een vorig leven te krijgen'. Ik was benieuwd of dat zou lukken.

Na een ontspanningsoefening en terugtelen in de tijd: 10, 9, 8 etc. hopte mijn moeder - met gesloten ogen - een vorig leven binnen. Ze vertelde wat ze zag: Pruisische soldaten. Ze was verbaasd. Was zij zelf soldaat of zag ze soldaten? Volgens haar was het rond 1880. We kregen het niet scherp.

Ik vroeg of ze verder terug in de tijd wilde gaan. Hoppa, mijn moeder zag zichzelf als een jonge novice, biddend in de kerkbanken van een grote kathedraal. “Ik hou niet van kerken”, mompelde ze. Ineens constateerde ze ‘dat haar ogen liepen’. Ik schrok, ze hilde.

Niet gewend aan een verdrietige moeder vroeg ik snel of ze nog verder terug in de tijd kon gaan. Naar heel, heel lang geleden. Op dat moment leek me ‘ver weg’, totaal onervaren als ik was op het gebied van reïncarnatietherapie, veiliger en beter hanteerbaar. Vergeleken met het werk dat ik nu doe, had dit oefenen op mijn moeder niets maar dan ook niets met therapie te maken. Ik instrueerde haar nóg verder terug in de tijd te gaan, zover als mogelijk was.

Ze zei: “Ik heb echt geen fantasie, maar wat ik nu toch allemaal zie. Dit is vreemd. Ik snap er werkelijk niets van.” Mijn nieuwsgierigheid was gewekt en ik liet haar vertellen. Hier volgt het letterlijke verslag van de sessie, therapeutische waarde nihil, maar interessant is het zeker.

Atlantis?

“Ik zie een grote kade die doormidden gebroken is en waar de zee doorheen buldert... een grote overstroming! Ik kan niet zeggen waar dat nou precies is. Ik zie alleen een stuk zee, heel ver, heel wijds, met stukken rots aan de zijkant. Het is heel somber, nee meer heel stil. Net of het heel oud is... In een tijd die we nu niet kennen.

Het doet me denken aan de pooltijd, zo, die sfeer. Heel stil, machtig, een enorm natuurgeweld. Een doorbraak, een kade, bulderende golven en dan heel wijds... Zee met rotsen, maar alles is stil. Triest, somber en donker. Heel triest. Net of enorm natuurgeweld, van een macht die wij niet kennen, heeft gewoed, zodat je je heel nietig voelt.

De natuur overheerst alles, je kan er niets tegen doen. De zee is zo woest, tenminste nu is-t-ie vlak, maar hij bulderde daarstraks door een kade heen. Een stenen wand waar een gat ingeslagen werd en daar bulderde die zee doorheen. Allemaal heel woest.

- Wat zie je om je heen?

Een schip! Een boot, die zit daar knel! Die kan niet op of neer, die zit daar gevangen. Een vrij ondiepe boot, zwart met een witte rand en een ijzeren rand eromheen. Die kan niet meer weg, die is gezonken.

- Wanneer speelt zich dit af?

De boot is van ijzer, dan is die toch niet zo oud? Vroeger had je toch houten boten? Hoe kan dat nou? Het is heel, echt heel lang geleden. Het lijkt wel een onderzeebootachtige boot. Open aan de bovenkant. Raar. Gets, het ziet eruit als een onderzeeër. Heel geheimzinnig, het lijkt wel iets van Atlantis!

Net of die boot daar ligt te spioneren, alsof-t-ie niet gezonken is, maar daar gewoon ligt, zijn tijd ligt af te wachten. Tussen twee rotsen ingeklemd, onder het water.

- Als je boven het wateroppervlak kijkt, wat zie je dan?
Twee dunne ijzeren staafjes die omhoogsteken, een soort periscoop. Oh! Ik zie hele rare fabrieken met heel raar licht eromheen. Hele gekke modellen. Witte stralende fabrieken met vierkantige, nee zeskantige schoorstenen en daarboven een enorm licht, als van een kernexplosie, een enorm sidderend licht met spiralen. Vanuit die schoorstenen is het net of er hele grote spiralen in de lucht steken.

Het is niet van deze tijd, het is iets vreemds. Net of er een enorme energie boven die witte fabrieken en schoorstenen hangt, of die spiralen boven die schoorstenen enorme energie uitstralen.

In die spiralen daar gebeurt iets. Het is op een soort plateau in zee. Nou straalt er licht uit die torens. De torens zijn van steen, grijsig wit.

- Als je het plateau overziet, van bovenaf gezien, wat is er dan omheen?

Water, water. Oh (opgewonden en verbaasd tegelijkertijd): de Klos van Ruhmkorff!

- Wat is dat?

Dat is een kracht, zó groot! Daar staat een hele grote klos en die maakt energie, oh, nou gaan mijn ogen tranen. Dat is een grote klos die maakt energie met draden, met koperdraden. Net een grote garenklos.

- Energie-opwekking?

Ja, maar het is iets wetenschappelijks. Er zijn wel mensen bij betrokken, maar toch gaat alles automatisch.

Het wordt geregeld van onderaf, onder het plateau. Vreemd, net of dat schip dat daarbeneden in het water knel ligt, spioneert naar dat platform. Oh, nou zie ik een duikerspak met een heel klein vaarbootje, een heel klein ijzeren bootje, een eenpersoonsboot. Een afgesloten gondeltje. Ik zit in dat bootje, onder water. Ik zie de zeebodem en het zand. De onderkant van het bootje heeft een punt, dat raakt de zandbodem. Het zand dwarrelt op en ik zie zeesterren.

Aan dat bootje zit een schroef die draait, een klein schroefje dat draait en daar beweegt-ie mee, daar kom ik mee vooruit. Ik kan ermee naar boven, ik kan zelf sturen. Ik kan er mee naar het wateroppervlak.

Ja, (ze paat nu heel snel en opgewonden) dan kom ik boven het wateroppervlak en dan komt er een pijpje uit waar stoom uitkomt, zwarte stoom.

Ik kom boven het water. Oh jee, hele, hele zwarte rook komt eruit. Het staat in brand! Het bootje waar ik in zit smelt! Het smelt door de aanraking van het wateroppervlak. Terwijl ik naar boven kom, smelt het bovenste deel van het bootje. Op het water liggen allemaal witte blaren, witte bubbels. Die bubbels springen open. Heet! Grote blazen, een hele dikke taaie laag op het water. Het is chemisch spul dat kan branden. Heel raar en sinister. Er is iets gebeurd wat we niet kunnen bevatten!

Niet overal, maar op een groot deel van het wateroppervlak, ligt zo'n dikke witte brij. Die brij kwam, denk ik, uit de lucht vandaan.

- Ga eens een klein stukje terug in de tijd. Wat zie je in verband met die witte fabrieken op dat plateau in zee? Ik ziet wat draaien. Een groot vreemd ding dat ik nog nooit gezien heb. Een soort super hijskraan, die je kan verstellen vanuit een basis over het water heen. Die arm reikt heel ver over het water. Dat draait en daarop zit iets groots op een bol, die open is. Van heel dun ijzer, een geraamte waar je doorheen kan kijken. En dat draait maar, dat draait maar... dat tast iets af.

- Een radar?

Ja, zoiets. Dat tast dat eiland af. Net of er een energieschild om dat eiland heenhangt. Het is een controleapparaat. Het maakt op die bol aantekeningen met een soort heel groot potlood wat automatisch beweegt. Op en neer, op en neer. Dit apparaat beschermt tegen aanvallen van buitenaf.

Nu zie ik weer van die bloemkoolachtige blazen op het water. Het ruikt naar verbrand rubber. Chemische blaasjes. Bah, dat stinkt! Rare chemicaliën. In dat onderwaterbootje heb ik een rubber pak aan.

- Waar hebben die chemische bubbels mee te maken?

Er was een enorme explosie!

Grondstoffen delven? Ik denk dat ik gevaarlijk bezig ben geweest. Dat ik dingen wou maken die niet bestonden. Nu zie ik weer die Klos van Ruhmkorff in het klein. Een beveiliging voor de manschappen. Beveiliging voor de helpers van het atol. We zoeken nieuw erts om te smelten. Dat is nodig voor energie, om de Klos te laten

draaien. De fabrieken moeten blijven draaien om energie op te wekken voor de mensheid.

Nu zie ik anderen, ze delven. Ze lopen in witgrijze pakken en hurken op de grond. Het lijkt alsof ze iets aan een touw ergens uithalen, naar beneden, diep in de aarde. Er zijn er meer zoals ik. We hebben allemaal een kap op het hoofd voor bescherming tegen die zwavellucht die er overal hangt. Misschien zijn het onderaardse geisers?

- Waar ben jij, wat doe je?

Ik delf. Ik zit met mijn ene arm omhoog, mijn andere arm trekt iets uit de grond omhoog, met een lange lijn. Ik zit op mijn knieën op de grond. De grond is hard, harde rots. Ik weet niet of die draad die naar beneden rolt, of die in water is of in grond. Dat kan ik niet zien.

Ik delf erts voor energie, voor stroom, geleidestroom.

Ik zit in een speciaal team van zes mensen, maar die zien er anders uit dan ik. Zij hebben zwarte pakken aan van een soort asbest. Dun materiaal, zwart/grijs. Ze hebben stofbrillen op, grote zwarte stofbrillen. Een beetje monsterachtig. Ik zie alleen de koppen.

- Waarom verkrijgen ze energie op zo'n vreemde manier?

De aarde is leeg. Dat kwam door de overstromingen. De aarde is primitief. Er waren rollende stenen, keien in beweging. Een grote aardbeving? Atlantis?

- Waar en hoe eet je ergens?

Hé, dat is gek. In de lucht? Ik denk dat deze man- schappen van beneden naar boven opgezogen worden.

Opwaartse druk, oh nee, ze kunnen het zelf. Ze zetten zich vanaf de grond af, naar omhoog, door een soort cilinder. Ze kunnen zichzelf in beweging brengen en gaan naar boven en verdwijnen in een rond, zwart gat. Ze worden naar binnen gezogen lijkt het wel.

Onder aan een ruimteschip hangen grote ronde cilinders. Ze springen als het ware op van de grond, gaan door zo'n glazen koker en dan pakken ze zo'n cilinder van het ruimteschip en trekken ze zich zo op. En dan verdwijnen ze naar binnen.

- Wat doen die manschappen in dat schip?

De wereld verkennen, voor rust en orde. Het komt volgens mij van Plantana vandaan. Of Plansumus, zo klinkt het ongeveer. Er zijn meer van die ruimtschepen, een heel leger.

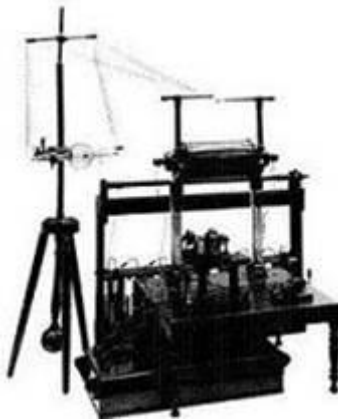
Verder zie ik geen mensen, alleen die rotsachtige bodem met dat rubber. Ze zoeken naar iets in de grond met een lange, dunne draad. Met die draad maken ze gaten in de grond ofzo. Een hele, hele hete straal, het is maar heel dun. Meer een laserstraal, zo dun! Ze meten en zoeken ermee.

Gek, het is echt heel lang geleden gebeurd hoor, ook al zie ik ruimtevaartdingen. Ik moet de hele tijd aan Atlantis denken."

Na afloop van de sessie vroeg ik mijn moeder wat ze met die *Klos van Ruhmkorff* bedoelde? Ze antwoordde dat ze ooit zoiets op de middelbare school had geleerd in een natuurkundeles. Hoe dat precies zat, wist ze niet meer.

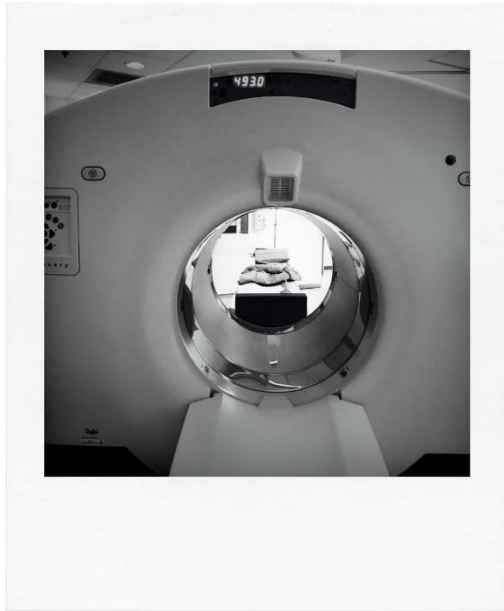
We waren allebei perplex na deze sessie. Ik, omdat het me zomaar gelukt was om haar over een vorig leven te laten vertellen, en zij omdat ze niet begreep hoe ze dit allemaal kon weten of verzinnen. Ze had immers geen fantasie en wist niets over vorige levens en niets over Atlantis. Wat ze vertelde over erts delven deed me vaag denken aan het boek *Waren de goden kosmonauten?* van Eric von Däniken.

Twintig jaar later vond ik pas op internet een afbeelding van het apparaat waar ze op doelde:

Klos van Ruhmkorff: een inductiespoel die vonken kon produceren van meer dan 30 centimeter (rond 1850). Deze spoel werd in de eerste radiozenders en enkele andere primitieve elektrische en elektronische apparaten gebruikt. Stroom van zeer hoge spanning werd opgewekt in de secundaire winding.

https://en.wikipedia.org/wiki/Heinrich_Daniel_Ruhmkorff

2. HET VERJONGINGSAPPARAAT

Een jaar of vijftien geleden moest mijn vader, toen begin zeventig, in het ziekenhuis een MRI-scan ondergaan. Hij had last van een beknelde zenuw in zijn been. Hoewel hij zijn leven lang paranormaal gevoelig was, vond hij het lastig om in reïncarnatie te geloven. Hij vond metaforen en symboliek interessanter. Ik plaagde hem er graag mee en zei zodra hij iets aan zijn gezondheid mankeerde: 'ach, dat heeft vast met een vorig leven te maken'.

Hij was zenuwachtig voor het ondergaan van de MRI-scan. Bang dat hij niet lang genoeg stil kon blijven liggen in het apparaat. Ik grapte dat hij gewoon zijn aandacht moest verplaatsen en zei: “Als je in dat apparaat ligt, denk dan aan de keer dat je ook in zo’n apparaat lag. Zal vast in Atlantis geweest zijn. Misschien kom je nog wat leuk te weten’.

Hij beloofde dat hij zou proberen zijn aandacht te verplaatsen naar zo’n vorig leven. Dat zou in elk geval afleiding geven en misschien ging de tijd dat hij stil moest liggen, sneller voorbij.

“Wil je het voor me opschrijven, als er wat leuk gebeurt?” Ja, dat zou hij doen; hij verwachtte er weinig van.

Na het scan-onderzoek schreef hij op: “Een probleem met de ischiaszenuw in mijn rechterbeen zou wel eens zijn oorzaak kunnen vinden in een kleine afknelling van een zenuw bij een van de lendenwervels. Althans dat vermoedde de neurologe. Een MRI-scan zou nadere informatie kunnen geven. Dan krijg je via de wonderen van de moderne techniek een soort inwendig overzicht met vele details van bepaalde lichaamsdelen.

Een MRI-scan verkrijg je door een patiënt ongeveer een half uur in een smalle buis te stoppen en via magnetische impulsen vele doorsneden van een lichaam in beeld te brengen. Het maken van die bijzondere foto is geen onverdeeld genoegen: er is een hoop herrie, je moet niet claustrofobisch aangelegd zijn en je moet zo

onbeweeglijk mogelijk op je rug blijven liggen... en dat is lastig bij een rugprobleem.

Mijn dochter gaf me het advies om tijdens het scanproces mijn aandacht te richten op een vorig leven. Daardoor zou een goede afleiding beschikbaar zijn en misschien bracht dat ook wel informatie over Atlantis. Tijdens de scan hield ik de ogen steeds gesloten en probeerde ik me voor te stellen dat ik in Atlantis was, *whatever that may be*.

Mijn fantasie, mijn gedachten, brachten me naar een nieuw landschap. Het licht was daar scherper en van een schitterend blauw. Een belangrijke ondertoon in een landschap dat wel wat weg had van een Saharawoestijn. De luchten helder, de winden strak, veel gelige aarde en zand, maar toch niet een doodse dorheid of leegte. Hoewel woestijnig, alles had ook een licht oasekarakter en er was groen van struiken, planten en lichte bomen. Er was ruimte. De mensen die ik zag waren gekleed in kledij die me deed denken aan de toga's van Romeinse senatoren.

Zelf bevond ik me in een buisachtig instrument dat kennelijk de bestemming had het lichaam of het leven van het individu te regenereren. Even herkende ik in de laborant of bediener van de buis mijn dochter.

Het voelde als een soort *total make-up*. Door de werking van het apparaat werden de basiselementen van mijn lichaam opnieuw geordend en werd mijn levensduur

verlengd. Ik kreeg het idee dat in Atlantis een leeftijd van zo'n 700 jaar zo'n beetje de norm was voor velen. Door deze geleide fantasie werd het lastige en beklemmende verblijf in de MRI-scan aanzienlijk verlicht en tevens kreeg ik een inkijkje in de Atlantiswereld.

Ik wil hieraan toevoegen, dat ik al vele jaren gewend ben in bepaalde gevallen mijn huis of voorwerpen waarvoor ik verantwoordelijk ben 'spiritueel' te beschermen. Dat doe ik door mijn aandacht te concentreren op de omgeving van het object. Dan bedenk ik een blauw, schitterend licht dat zich beschermend uitspreidt over wat bewaakt moet blijven. Dat blauw zag ik terug in Atlantis."

Enkele weken na de MRI-scan, bij controleonderzoek door zijn arts, constateerde mijn vader dat hij zich een stuk beter voelde. Tegen de arts zei hij: "Ik voel me weer opgeladen door dat apparaat" (wat niet de bedoeling is van een MRI-scan).

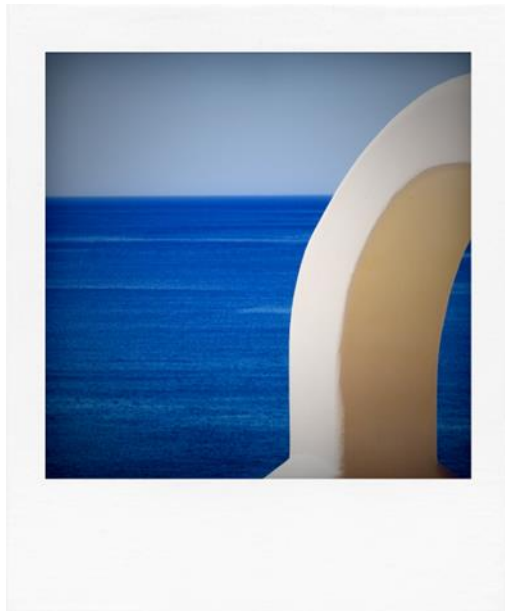
Maanden na de gebeurtenis deed hij de Atlantis-herinnering af met: "Ach, ik gebruikte mijn fantasie." Gelukkig hielp de visualisatie het scanmoment te verlichten. Dat op zich was waardevol.

Griekenland

Wat grappig was, dat ik in de week dat ik mijn vaders verhaal per e-mail ontving, ik een cliënte in de praktijk kreeg met herinneringen aan een vorig leven in Atlantis. Een andere vriendin kwam in diezelfde week terug van

vakantie uit Griekenland, Santorini. Ze vertelde me, dat ze had gehoopt iets van de Atlantissfeer te merken daar, omdat Santorini genoemd wordt als mogelijke plek waar zich ooit het legendarische Atlantis bevond. “Maar”, zei ze, “niets van gemerkt. Alleen mijn man droomde daar ’s nachts vreemd. Dat hij ergens was in een ronde kamer en in een apparaat opgeladen werd. Volgens hem had het met Atlantis te maken.”

Ik zocht naar afbeeldingen op internet van Santorini: overal witte huizen met koepelvormige daken, en een schitterend blauwe zee. Inderdaad, Atlantis-achtig.

3. ENERGIEWERK IN LEMURIË EN ATLANTIS

Met vriendin Esther B. heb ik veel e-mails uitgewisseld over herinneringen aan verschillende vorige levens. We ontmoetten elkaar voor het eerst via internet naar aanleiding van een artikel dat zij schreef over een reïncarnatieboek dat ze had gelezen.

Zij noteerde het volgende over Lemurië en Atlantis.

“Een tijd van beschaving, maar vóór Atlantis. Een andere tijd dan nu, een tijd waarin er veel minder taboe is, veel meer begrip voor zaken die zijn zoals ze zijn. Mensen leven vanuit die intentie, zolang die puur is, is er geen probleem.

Ik ben een meisje als mijn moeder sterft. Ik weet er niet zoveel meer van, want ik was nog erg jong toen ze stierf. Ik heb er geen problemen mee, geen verdriet van. Ook dat is in die tijd anders, er is niets dramatisch aan sterven. Ik blijf achter bij de man die ik beschouw als mijn vader. Ik denk dat hij ook werkelijk mijn vader is, maar ik kan het mis hebben.

Als ik ouder word, wordt hij mijn minnaar. Mijn eerste en laatste. Ik ben hem onvoorwaardelijk trouw. Het is geen gedwongen situatie. Ik ben heel zelfstandig en ik word een echte vrouw: vol en warm. Ik heb voor hem gekozen en hij is de man waar ik mee wil leven, in dat leven. De man waar ik bij wilde zijn toen ik geboren ging worden bij mijn moeder.

Het is normaal, dat wij zo’n relatie hebben. We horen bij elkaar. De mensen om ons heen veroordelen ons niet, ook al is hij mijn vader. De scheiding is er niet, incest doet niet ter zake. Ik krijg geen kinderen van hem, dat wil ik ook niet, daar gaat het ook niet om. We zijn in dat leven samen omdat het de bedoeling is, omdat we daar allebei beter van worden.

We wonen in een stad, aan de rand. De maatschappij is voornamelijk afhankelijk van ruilhandel. Wij handelen niet, wij leveren diensten. Wij helpen mensen, heel veel

mensen. Wij geven energie, werken met energie. Helende krachten. Ik sta naast hem tot hij sterft, hij staat naast mij, we doen alles samen.

Er is een groot communitygevoel in die tijd. Mensen werken samen om te leven, iedereen heeft een taak. Er zijn geen problemen, het voelt heel vredig en goed georganiseerd.

Ik was zijn dochter met opzet. Ik koos specifiek voor zijn aanwezigheid in dat leven. Wij vormden samen een spirituele eenheid en leefden samen. Het lijkt me vroeg Lemuriaans. Communitygevoel is dat wat ook hoort bij gemeenschap, oertijd en toekomst.

Energiewerk in Atlantis

In Atlantis, een hogere tijd, ben ik een jonge man. Ik werk samen met een groepje van wetenschappers aan energiewerk. We werken met trillingen (geluid en licht) en met kristal en laser. Ik ken een aantal mensen van nu, die in dat team zitten. Er zijn er nog meer bij.

Ik ben een jongere leerling en nog een beetje idealistisch. Ik ben samen met mijn vrouw, die thuis voor twee kinderen zorgt. Op mijn werk voel ik aan dat er nogal wat politieke spelletjes aan de gang zijn. Ik kijk toe hoe de andere wetenschappers informatie naar derden laten lekken, zodat de politiek iets kan met de nieuwe ontwikkelingen. Het maakt me onrustig.

Ik houd niet zo van dat soort spelletjes en ik houd ook niet van liegen en bedriegen. Maar de anderen van het team hebben zo allemaal hun eigen agenda. Ik spreek

iemand van het team aan op zijn acties. Hij regelt het zo, dat ik uit het team gezet word. Ik ben niet meer welkom.

Inmiddels weet ik wat voor ontwikkelingen er gaande zijn, het zijn gevaarlijke ontwikkelingen. Met het energiewerk gaat heel veel kracht gepaard en elke keer voeren deze mensen de kracht hoger op. Ze denken het te kunnen intensiveren en het in de hand te kunnen houden, maar dat is niet zo.

Ik had al gezien dat er wat problemen waren met de stabiliteit van de trillingen. De velden zijn niet sterk genoeg om zoveel druk tegen te kunnen houden. Het kristal raakt overvoerd. Je moet het je voorstellen als een soort interne weerkaatsingen tussen spiegels en een vergrootglas, het vuur wordt steeds heter. Je stuurt en kaatst, en bepaalt zelf wanneer je het loslaat, maar als je het niet loslaat moet je dus zorgen dat die interne spiegel de kracht van de groeiende laser kan verdragen. Dat doe je met energie, met trilling.

Maar dat lukt dus niet. En dan is het een soort bom.

Ik weet nog dat ik niet op mijn werk was, maar dat ik wist dat we daar weg moesten. Ik ben met mijn vrouw en kinderen weggegaan, maar een eind van de stad af, kilometers er vandaan (ik kon de torens zien vanaf heel ver weg) hebben wij haltgehouden op een heuvel. Ik draaide me om, om te kijken, mijn vrouw en kinderen ook.

Het laatst dat ik weet is dat het mis ging, dat ik het aan voelde/hoorde komen. En daarna de flits van licht. Enorm fel. Geen tijd om pijn te voelen. Plotseling

verteerd door een plasma-achtige explosie die alles in één klap wegvaagde.

Ik heb nog gedacht: 'zie je nou wel', en werd tegelijkertijd van vrouw en kinderen gescheiden. Ik ging over, en wist dat ik overging en geen lichaam meer had. Het lichaam bestond eenvoudigweg niet meer, en dat van mijn vrouw en kinderen ook niet meer.

Het was alsof we er nooit waren geweest. Atlantis. Alsof het er nooit is geweest en dat doet pijn. Nog steeds.

Ik weet dat het niet het einde was van Atlantis. Niet het hele continent werd geraakt door wat er gebeurde, maar het was wel de aanzet voor de destructie van Atlantis. Deze explosie ging vrij over land, en dat was nog niet zo gevaarlijk. Maar korte tijd erna gingen er soortgelijke explosies de aarde in. Ze probeerden namelijk de aarde te gebruiken om de kracht te beheersen. En ja, die informatie die uitgelekt was, werd dus elders op het continent opnieuw gebruikt in nieuwe centrales. De aarde kon het niet aan, Atlantis zonk. Ik weet dit, maar ik was er toen niet bij. Toen voelde ik alleen dat 'alles' weggevaagd werd."

4. ZEEDIEREN

Mieke: “Ik zag je oproep in de ParaVisie staan. Daar wil ik op reageren.

Ik ben een engel van Atlantis. Ik werkte daar met kinderen en zeedieren (dolfijnen, walvissen) en zag een mooie toekomst voor me. Toen kwam de vloedgolf en ik kon niemand redden, geen mens en geen dier. Terwijl ik naar de bodem zakte dacht ik: ‘Nu ben ik ALLES kwijt. Dit wil ik NOOIT meer meemaken!’ Ik was totaal ontredderd.

Op dat moment is een karmische angst ontstaan die mijn ziel bijna geheel vernietigde. Maar toch niet helemaal.

Mijn ziel reisde verder, o.a. naar Avalon, waar ik als (hoge)priesteres heb geleefd. In verdere levens was ik steeds weer een religieuze vrouw, soms een wijze geleerde priesteres, soms een heks, en dan weer een non.

De karmische angst bleef bij me, ik kon er niet mee afrekenen. Het zorgde er steeds voor dat ik vroegtijdig kwam te overlijden, al dan niet werd verbannen, verbrand of anderszins vermoord.

De angst om alles kwijt te raken heb ik tot in dit leven bij me gehouden. Om er pas nu, voor eens en voor altijd, mee af te rekenen.

In mijn huidige leven ben ik veel kwijtgeraakt, zoals directe familieleden. Angst om meer dierbaren kwijt te raken heb ik niet meer, of steeds minder. Dat het in dit leven wél kon heeft te maken met de ontwikkeling die ik heb doorgemaakt en de tijd waarin we leven.

Ik was ook altijd bang en diep onder de indruk van groot water; het IJsselmeer gaf me al spanning en stress. Afgelopen winter heb ik 17 dagen op een boot gevaren in Antarctica. Ik zag er verschrikkelijk tegenop. Waarom ga ik dit in vredesnaam doen, vroeg ik me af. Maar ik ging, en ik heb de angst letterlijk in de ogen gekeken. Ik heb de zee, die daar woester is dan waar ook ter wereld, omarmd. Uren heb ik op het dek gestaan, alleen maar kijken, ervaren, beleven. Zonder angst. Ik ben er

zelfs ingesprongen! Ik ben van de zee gaan houden, het was magisch, met de vele walvissen, zeehonden en pinguïns die erbij waren.

Wat ik zelf 'weet'/mij herinner, is dat mijn eigen energie absoluut vrouwelijk was. Ik was tenger, blond, vriendelijk, zacht en zorgzaam, maar ook intelligent, en een sterke persoonlijkheid. Ik was doortastend en besluitvaardig.

In Atlantis werkte ik met dieren, met name met dolfijnen. Ze leerden me hoe ik de producten van de zee (planten) kon gebruiken: hun medicinale werking, de voedingswaarde.

Dolfijnen waren hoogontwikkeld, hadden intensief contact met mensen en stonden in hoog aanzien.

De kinderen waar ik mee werkte waren hoogsensitieve kinderen. Ik begeleidde hen, vooral om met hun sensitiviteit te leren omgaan. Ze waren jong, 7-12 jaar schat ik. Er waren weeskinderen bij. Ik voelde me erg verantwoordelijk voor ze, en dat maakte het des te erger dat ik niets kon doen om ze te redden.

De stad/het eiland doet in mijn herinnering Grieks aan (hoewel ik zelf slechts één keer in Griekenland ben geweest). Ik twijfel er dan ook niet aan dat Atlantis in de buurt van Griekenland heeft gelegen, en niet, zoals ook verkondigd wordt, bij India of aan de oostkust van de VS. Er waren veel witte marmeren gebouwen, alles om het felle zonlicht te weerkaatsen. Tempels, indrukwekkende gebouwen met pilaren.

De aarde was droog en rood, er groeiden cypressen en lage struikjes. Door het warme weer en de harde wind was er niet veel begroeiing.

De mensen waren gekleed in lange, lichtgekleurde gewaden, van sterke lichte stof, en ze droegen sandalen. Dat gold ook voor mijn eigen kleding.

Atlantiërs waren hoogontwikkelde mensen, zeer religieus. Priesters en priesteressen stonden in hoog aanzien.”

5. EXPERIMENTELE VOORTPLANTING

Meerdere cliënten in mijn praktijk die in oude ervaringen terechtkwamen tijdens regressiesessies, vertelden over 'geknoei met dna' in Atlantistijden. Een voorbeeld daarvan gaf Bernard. Hij vertelde:

“Ik zie een schitterend groen heuvellandschap voor me, heel lang geleden. Het woord 'Atlantis' komt in me op. Het landschap is bevolkt met bizar uitzierende dieren.”

Bernard 'experimenteerde' in zijn Atlantisleven met het creëren van nieuwe wezens. Naar willekeur maakte hij met energie- en gedachtenkracht de meest vreemdsoortige exemplaren. Vooral dieren in verschillende kleuren, met en zonder strepen. Hij ontwierp en creëerde dieren in diverse maten. Met grote hoeven en kleine hoeven, met korte en lange oren. Het was 'werk'.

Hij zei: "Omdat ik het zelf wil en interessant vind, verander ik koppen van dieren in lengte en breedte. Gewoon voor de fun."

De ene keer gaf hij dieren rechte hoorns, de andere keer gekronkelde. De Atlantis-man richtte zijn aandacht op zijn eigen plezier. Experimenteren met dna en voortplanting was boeiend. Hij ging daarbij wel voorbij aan het welzijn van de dieren die hij ontwierp. Iets waarover hij zich pas ná dat vorige leven schaamde.

Bernard dacht dat hij 'een mannelijke energievorm had', maar helemaal menselijk zoals nu, voelde dat niet aan. In zijn huidige leven is Bernard overtuigd vegetariër en bijna veganist.

6. SHIRLEY MACLAINE

De Amerikaanse actrice Shirley MacLaine (1934) vertelt al tientallen jaren over reïncarnatie en haar vorige levens. Haar meest bekende, spiritueel getinte boeken - vertaald in het Nederlands - zijn *Op glad ijs*, *Inzien*, *Dansen in het licht* en *Voettocht naar Santiago de Compostela*.

Voor zover ik weet is Shirley MacLaine behoorlijk consistent in wat ze vertelt over haar ervaringen in vorige levens. In boeken uit de jaren negentig van de

vorige eeuw beschrijft ze met de nodige humor persoonlijke belevenissen op het spirituele pad en welke inzichten ze kreeg uit vorige levens.

In *I'm over all that/Ik maak me niet druk* (2012) vat ze een en ander nog eens samen:

“Probably one of the reasons why reincarnation makes sense to me is because I understand how each one of us is so many people. When we open up and allow our soul's memory to emerge and express itself, we can be amazed at the talent for multiple personalities we each have. I don't mean multiple personalities in the sense of a psychological disorder. I mean each of us has had multiple experiences in past lifetimes that equip our souls with memories and intuitions that can't be explained any other way.

How did I know and recognize streets and temples when I first went to India? Why did I find myself speaking Portuguese when I was in Brazil? Each human being can point to any number of similar experiences, specific moments that make them wonder why and how they know what they know.”

“I had a past-life experience as a harem girl in the home of a pasha in Turkey and became physically nauseous with the memory of my confinement and lack of freedom. I learned how the major religions intersect and witnessed Coptic Christians living peacefully side by side with Muslims.

At Isfahan, I had another past-life experience where I had entertained a large audience at the theater outside under the stars. I remembered how good the acoustics were and felt the warmth of the summer night. I remembered being a Muslim gypsy girl who had migrated from Morocco and was living with the Coptic Christians in the hills of Spain. I remembered a cross I wore, which, when I presented it, protected me from the Muslims and the Christians alike.

At one point in my present-day walk, I was guided to a jewelry store in a small village along the Camino. I looked in the window and saw the cross I remembered from several hundred years before. I went in and questioned the proprietor. He gave me the same information I remembered from the past-life memory; it had belonged to a gypsy girl (me) from Morocco, and she had used it for protection. I bought the cross (my only purchase on the trek) and always take it with me when I leave home.”

Pre-Atlantis

“I vividly remember being androgynous in the Lemurian (pre-Atlantis) time period. My state of being and that of others around me was peaceful and serene. Procreation occurred through the power of the mind in deep meditation. Each of us had male and female genitalia, but what was important was the desire of the soul, which was made manifest through connecting to the God source. Each human had an equal vibration of yin and yang, female and male.

At some point in Lemurian history, some of us became intrigued with the idea of dividing the yin and the yang vibration so we could observe the other with more objectivity.

I was one of those who agreed to participate in what came to be called sexual division. Today, every culture on Earth has a myth that describes the equivalent of Eve being born out of the rib of Adam. Out of one came two. That is what I remember experiencing.

I remember the ceremony and the attendant spiritual practitioners and masters. I was immersed in a tank of very thick water which was also infused with light. Each of my seven chakra centers was open and receptive.

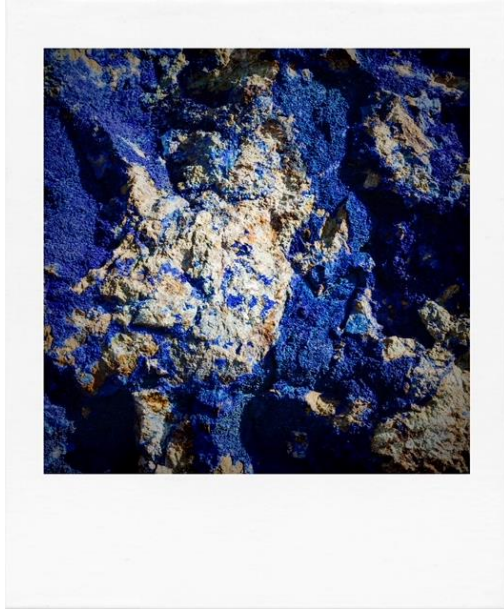
I felt peaceful and willing to be divided. The spiritual practitioner meditated on a ray of light coming from above, which included all the seven colors of the rainbow - one for each chakra.

I joined the meditation of the spiritual practitioners as the light went down the center of my physical body, separating each chakra in half.

We knew in those days that the physical body was what we had created from coagulated thought. We knew we had created our bodies with our celestial thought patterns.

Slowly, my body began to separate into two vibrations - one yin and one yang. Each was equal to the other. I directed my soul to enter the female side of my separated body. On cue, my soul mate, who was present, entered the male side. The sexual division was complete. Out of the androgynous body two were born: one male,

one female - each with an inculcated soul. From then on, I felt as a human being that I would always look for my other half."

7. AZURIET PER RUIMTESCHIP

Paul, een medium uit Purmerend, reageerde op mijn oproepje in het esoterisch maandblad ParaVisie: wie herinnert zich een vorig leven in Atlantis?

Hij e-mailde: “De pubertijd bestond in de begintijd van Atlantis nog niet. In die levensfase als man, schiet mij te binnen, was er in een soort laboratoriumzaal een rondleiding voor alle jongeren over welke taak geschikt zou zijn om samen met een leeftijdgenoot te kunnen doen (module leerproces met begeleiding).

In die zaal was te zien hoe productie met gedachten en wilskracht onderdelen voor huizenbouw (denk aan flatgebouwen) gemaakt konden worden.

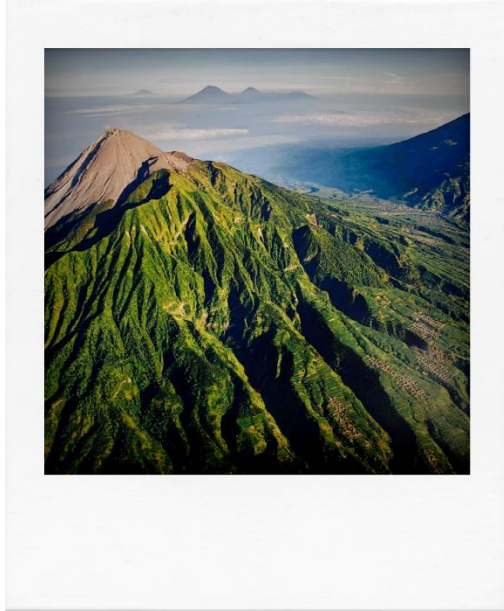
Een voorbeeld: er lagen op een plateau twee raamdelen waar nog geen glas in gezet was. Er werd verteld dat een kleine hoeveelheid aan kristallen en zand met wilskracht vermeerderd kon worden met het derde oog, die met veel oefenen strak gekeken wordt (denk aan laserlicht) zodat de substantie over de oppervlakte uitgesmeerd werd, zodat na afkoeling kristalglas ontstond.

Mijn keus was, het sturen van genezende energieën naar zieke mensen (door het kijken met mijn ogen in combinatie met het werken met een kristalsoort afkomstig van planeet Venus).

Azuriet (*) zou misschien te vinden zijn op Venus. Er waren toen kleine ruimteschepen om mineralen op te halen van buiten de Aarde.

In dat ruimteschip zagen we hoe mooi de Aarde was. Geen wolken, maar de Aarde was omringd met heel fijne ijskristalletjes om te beschermen tegen negatieve stralen van onze zon. Opmerkelijk was dat achter onze maan nog een klein maantje hing.”

(*) De naam Azuriet, zie afbeelding, verwijst naar de diepblauwe kleur van het mineraal. De steen reinigt en stimuleert het derde oog (voorhoofd chakra).

8.

IK VERTROUW DIE WEZENS NIET

Hoogsensitieve Aranka liep, zakelijk gezien, tegen bepaalde dingen aan. Wanneer ze met de administratie aan de slag ging, viel ze bijna flauw 'alsof ze doodging'. Het computerprogramma waarmee ze werkte was niet haar ding en als ze een foutje maakte, raakte ze in paniek. Paniek die niet strookte met de activiteit waarmee ze bezig was.

Na bezoek aan een collega reïncarnatietherapeut zette ze een aantal vorige levens op papier, waaronder een leven in Atlantis dat te maken had met haar probleem.

“Ik ben aan het werk. Dit werk doe ik al een tijdje en gaat best goed. Ik heb veel plezier in wat ik doe, maar op een bepaald moment wordt het drukker. Ik moet steeds meer doen en red het niet meer op de manier zoals ik het altijd gedaan heb. Er wordt van mij verwacht dat ik het anders ga doen, een nieuwe manier die beter zou zijn, maar ik voel dat er ergens iets niet klopt. Ze beduvelen de boel, lijkt wel.

Het nieuwe systeem is ingewikkeld. Ik begrijp het niet goed maar ik heb geen tijd om het te snappen, ik moet door. Als ik een fout maak worden ze boos en dat maakt mij bang, iedere keer opnieuw.

Ik wil hier niet meer zijn, ik heb geen plezier meer in mijn werk, ik wil hier weg, hard en gillend wegllopen, maar dat wordt niet gewaardeerd. Ze hebben me nodig. Ik snap het niet, het ging toch altijd goed zoals ik het deed, waarom moet het nu ineens zo ingewikkeld?

Willen ze dat er onfrisse zaken aan de oppervlakte komen? Ik krijg ook geen zicht op het hele programma, ze vertellen me maar de helft.

De omgeving is zakelijk en kil en strookt niet meer met de omgeving die hier altijd zo liefdevol aanvoelde. Het wordt steeds killer. Ik vertrouw ze niet, deze wezens. Mensen zijn het niet. Ze zijn kil en harteloos en niet

aardig. Ze gebruiken mijn kennis die ik heb vanuit de andere tijd, om die hier op deze plek te misbruiken.

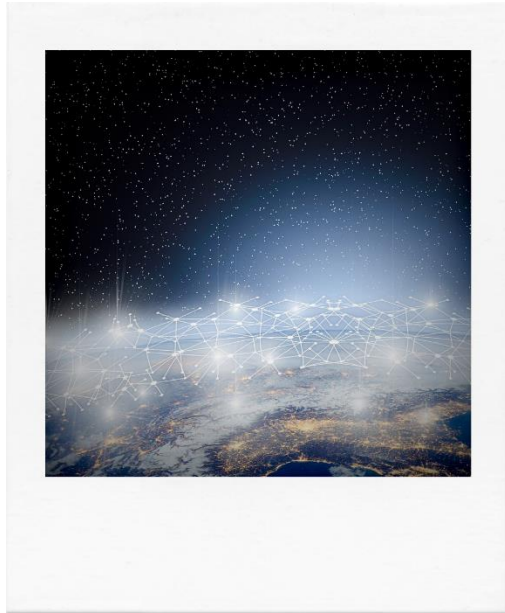
De druk neemt toe. Mijn dagen zijn te kort voor het werk dat ik moet verzetten. Ik werk me te pletter en ben als de dood dat ik fouten maak want dan worden ze furieus. Ik ben moe en kan haast niet meer, maar moet doorgaan. Er moet iets af! Ik schrijf me suf en probeer geen fouten te maken want dan moet ik weer overnieuw beginnen.

Dan zie ik ineens dat ik niet meer schrijf. Nee, het lijkt alsof ik op een soort computer werk, het is geen echt schrijven, er komt een machine aan te pas. Fouten zijn heel lastig te corrigeren, zo niet on-corrigeerbaar. Mijn eigen systeem ging met de hand, dan kon ik nog dingen veranderen. Ik haat het om met deze machine te werken!

Een volgend moment zie ik dat ik niet meer nodig ben. Ik ben nog niet zo oud, eigenlijk nog jong en gezond maar overbodig. Of nee, ik weet te veel, ik weet dingen, ben achter dingen gekomen die ik niet weten mag! Ze zijn bang dat ik deze informatie naar buiten breng en iedereen erachter komt wat er werkelijk speelt. Fraude! Ik word met een smoes weggelokt maar ik voel dat dit niet klopt. Zij hebben in de gaten dat ik het doorheb en willen voorkomen dat ik wegren. Ik word vastgehouden en meegenomen. Vluchten kan niet meer en ik weet dat mijn uren zijn geteld.

Mijn dood is niet bepaald fijn en zachtvaardig. Er vindt een gevecht plaats. Ik sta aan de rand van een vulkaan en ze willen me daarin gooien. Ik zie de kolkende massa onder mij en ruik de zwaveldampen.

Ik krijg een harde duw en rol naar beneden. Ik raak in paniek, dit ga ik niet overleven! Ik probeer me nog ergens aan vast te klampen maar stenen rondom me rollen met mij mee en uiteindelijk beland ik in de lava. Voordat ik erin beland, ben ik al flauwgevallen van angst.”

9. DE TOVENAAR EN ZIJN LEERLING

Jeannette H.: “Heel lang geleden, zo lang geleden dat bijna niemand het zich eigenlijk nog goed kan herinneren, leefde er een grote tovenaar. Het land waar hij woonde komt nog wel eens, alhoewel zelden, bij mensen over de lippen. ‘Atlantis’, heette het.

Dit land was mooi, met glooiende hellingen en brokkelige kusten. Er waaide altijd een stevig wind die menigeen nog wel eens verraste. Maar niet deze tovenaar.

Hij was dan ook niet voor niets een tovenaars. Hij speelde vaak genoeg met de elementen. Soms omdat men hem dit vroeg, soms ook gewoon omdat hij dit leuk vond.

Deze tovenaars leefde in, wat men tegenwoordig noemt, een bunker. Niet van beton, want dat was er niet in dat land, maar van een mengeling van stenen, aarde en planten. Half onder de grond en half erboven. Eigenlijk paste dit precies bij de tovenaars. Hij hoorde overal, maar ook weer nergens, bij. Hij was niet het één, maar vooral ook niet het andere.

Mensen vonden hem een beetje eng, maar toch ook weer vertrouwd. Dit had hij zijn hele leven al gehad en hij was eraan gewend geraakt. Soms maakte hij er zelfs gebruik van. Een beetje verwarring scheppen vond hij wel vermakelijk.

Maar zoals het vaak gaat met tovenaars, was hij zijn gewone toverwerk een beetje moe. Zijn grote toverboek kende hij van voor naar achter en andersom uit zijn hoofd. Met andere woorden; de verveling sloeg toe.

Na hier een tijdje over gemediteerd en gepiekerd te hebben, sloot hij op een dag zijn woning en ging samen met zijn trouwe leerling - iedere goede tovenaars heeft een leerling - op pad. Het enige wat hij meenam was zijn toverstaf. Een beetje tovenaars tovert onderweg wel wat hij nodig heeft!

Hij keek waarnaar de wind waaide en ging die richting uit. Natuurlijk kon hij vanuit zijn profetische gave kijken

wat er op zijn pad zou komen, maar dan zou de lol er gauw af zijn, dus besloot hij dit niet te doen. Hij genoot van de wind die zijn lange haar in de war bracht en bedankte zichzelf in stilte met zijn besluit.

Na een behoorlijk aantal uren gewandeld te hebben hield hij halt om te rusten. Niet dat hij dit echt nodig had, maar hij hoorde zijn leerling achter hem een beetje moeizamer ademen, en zocht een grotere steen uit om op te gaan zitten.

Hij sloot zijn ogen en voelde zijn verbinding met de grote Moeder, zijn krachtbron. Nooit had hij met iemand over haar gesproken. Ze was er gewoon altijd geweest. Later pas had hij begrepen dat niet iedereen dit zo voelde. Hij zocht haar op in de geest en bedankte haar.

Maar er kwam niet, zoals normaal gesproken, direct een antwoord terug. Hij hoorde een vaag gemurmel dat langzaam leek aan te zwellen tot een enorme brul. Van schrik deed hij zijn ogen open en merkte dat de brul niet alleen in zijn binnenste was geweest. Er was een diep grommen en alles leek te bewegen. Voor hij goed en wel bekomen was van de schrik, was het alweer over.

Hij had dit, in veel lichtere mate, de afgelopen jaren vaker meegemaakt maar nu leek de stem van de Moeder wanhopiger te klinken.

Hij keek naar zijn leerling, die zag een beetje witjes maar was ogenschijnlijk in orde. Hij besloot opnieuw contact te zoeken met de Moeder. Ook nu duurde het even, maar daar was ze dan toch. Direct overspoelde hem de enorme liefde die van haar uitging.

‘Mijn zoon’, zei ze zacht, meer niet. ‘Wat kan ik doen?’, vroeg de tovenaar, ‘laat mij helpen’. ‘Je bent al onderweg’, zei ze, ‘laat je leiden’. Hij wilde nog meer vragen, maar voelde haar weggaan. Een enorm verdriet overspoelde hem. Hij voelde het onheil naderen. Al zijn blijdschap was verdwenen.

Koepelstad

Ineens vermoeid stond hij op, ze moesten op pad. Ze liepen en liepen en de tovenaar liet zich leiden door zijn intuïtie. Toen hij zag dat zijn leerling de uitputting nabij was, stopten ze bij een herberg en besloten daar te overnachten.

De volgende dag gingen ze al vroeg op pad. Na een paar uur lopen merkte de tovenaar dat hij steeds dichterbij de stad kwam. Het verkeer was drukker, de lucht rook anders en hij voelde de hectische energie die er nu eenmaal altijd van een stad uitgaat. Hij besloot niet de stad in te gaan.

‘Dat kon de Moeder toch niet van hem verwachten?’

Hij zette een tevoorschijn getoverde tent op, zette zijn leerling op wacht en ging in trance.

Al gauw vloog hij boven de stad. Hij zag de ronde huizen, de vele straten en de bedrijvigheid ertussen. ‘Hoe kan iemand hier leven?’, dacht hij bij zichzelf, ‘ik zou gek worden’. Voor het gemak vergat hij dat niet iedereen de energie zo heftig voelde als hij. Zijn aandacht werd getrokken naar een groot gebouw met ronde koepels.

Hij kende het gebouw, hij was er vaker, ook in levenden lijve, geweest.

Het was het gebouw waar hij zijn inwijdingen als tovenaars had gekregen en ook waar de grote tovenaarsvergaderingen werden gehouden. Er leefden daar zo'n honderd tovenaars die zich met allerlei specialisaties bezighielden.

Hij wist niet precies wat en hij had het ook nooit willen weten. Hij vond de energie daar niet prettig en zodra hij er was, wilde hij er het liefst zo snel mogelijk weer weg. Zijn opleiding had hij, jaren geleden, gekregen van de Priesters van het Land. Hun energie was prettig en hij had er een fijne tijd gehad. Ze hadden hem onderricht in 'de kunst' en na nog een groot aantal jaren zelfstudie was hij uiteindelijk naar de stad gegaan om 'de kunst' te laten zien en er zijn titel en inwijdingen als tovenaars te ontvangen.

Hij keek er niet met plezier op terug ook al was het toch een belangrijke gebeurtenis geweest in zijn leven. De energie was er zo anders dat hij het er benauwd van had gekregen. Hij kreeg er geen contact met de Moeder en ook was het telepathische contact met de Priesters afgesloten geweest. Het was toen net alsof er een groot donker ei om hem heen gelegd was. En dit had hij ervaren elke keer als hij er nadien nog was geweest. Om dan weer snel terug te gaan naar het Land. Terug naar de rust en de verbondenheid.

Maar nu was hij er dan toch weer. Hij snapte niet dat de Moeder hem leidde naar een plek waar hij geen contact met haar had, maar wilde toch niets anders doen dan op

haar vertrouwen. Dus hij keek waar de meeste energie vandaan kwam en ging erop af.

Hij zweefde nu in een grote koepelvormige, witte ruimte. Het vreemde was dat er wel openingen in het dak zaten maar dat er geen ruiten in zaten.

Hij zag allerlei apparaten staan en het was een enorme bedrijvigheid. Tvenaars renden van hier naar daar en terug, ogenschijnlijk zonder te weten wat ze deden. Maar schijn bedriegt, wist de tovenaars. Tvenaars doen niets voor niets!

Hij snapte niets van de apparaten, maar durfde ook niet dichterbij te komen uit angst dat hij opgemerkt zou worden.

Hij besloot de rest van de ruimte grondiger te inspecteren. Alles was wit op de deuren na, die waren zwart. Er hing niets aan de muren en de ruimte was zo hoog dat het galmde. Hij zag dat er gewapende wachters voor de deur stonden. Dit was op z'n minst opmerkelijk. Tvenaars hadden, als ze in hun lichaam waren, over het algemeen geen bescherming nodig. Vooral niet als er zo velen bij elkaar waren.

Opeens voelde hij een blik op zich gericht en keek naar beneden. Een nog vrij jonge tovenaars had hem opgemerkt. Hij schrok van de boosaardige blik in zijn ogen. Hij twijfelde of hij hem zou negeren (hij kon hem toch niets aandoen) of weg zou gaan. Hij besloot het laatste te doen. Vanavond zou hij wel terugkomen als er niemand aanwezig was en dan de apparaten eens nauwkeurig bekijken.

Hij hoorde zijn leerling roepen; het was tijd om terug te gaan. Hij wierp nog een laatste blik naar beneden, maar zag de jonge tovenaar niet meer.

De aarde beeft

Terug in zijn lichaam keek hij naar het angstige gezicht van zijn leerling. De leerling werd vastgehouden door twee gewapende wachters. Achter hem kwamen nog meer wachters de tent binnen, die hem hardhandig vastgrepen. Zonder enige opmerking werd hij meegesleurd. Hij kon nog net zijn toverstaf grijpen in het voorbijgaan.

Hij werd het gebouw, waar hij zojuist was geweest, binnengebracht. De wachters zetten hem op een stoel en bonden zijn polsen strak aan de houten leuning vast. Zijn leerling bonden ze naast hem vast op een andere stoel.

‘Arme ziel’, dacht de tovenaar, ‘hij weet niet wat hem overkomt’. Maar eigenlijk wist hij dit zelf ook niet.

Voor hij hierover na kon denken stond daar ineens de jonge tovenaar met de boosaardige blik op zijn gezicht. Hij voelde de telepathische blik zijn geest binnendringen maar hij had allang alles veilig weggeborgen. De jonge tovenaar vloekte hardop, blijkbaar had hij geen tegenstand verwacht. Hij keek naar de touwen die de tovenaar vasthielden en besepte dat dit een illusie was. Hij liet het echter zoals het was.

‘Wat kom je doen?’, zei hij uiteindelijk bot. ‘Ik werd gevraagd en geleid om te helpen’, zei de tovenaars na een lang stilzwijgen. ‘Wat ik hier te doen heb, weet ik nog niet’. ‘Wie heeft je gevraagd?’, zei de jonge tovenaars. ‘Mijn innerlijke leiding’, zei de tovenaars naar waarheid. Op dat moment voelde hij dat de aarde weer begon te beven en het gebrul was nu nog luider dan de vorige keer.

De wachters wierpen zich in doodsangst voor de jonge tovenaars op de grond, die hierdoor alleen maar kwader leek te worden. Maar toen het beven aanhield, kwam er een onzekere trek om zijn mond. Hij keek om zich heen en keek toen naar de tovenaars en zag dat deze hem strak aankeek.

Hij wist dat hij een fout begaan had en zijn geest af had laten tasten. Nu wist de oudere tovenaars alles. Hij kwam in actie om de tovenaars te doden, maar werd belemmerd in zijn optreden omdat de aarde nog steeds beefde. Maar de oudere man was al los en weerde zijn energie af. Hij trok zijn leerling met zich mee en rende naar de uitgang.

De jonge tovenaars wist dat een tweede poging geen zin had en riep de wachters. Ook dit was echter vergeefse moeite. De aarde hield langzaam op met beven, maar de wachters lagen nog steeds doodsbang op de grond.

Hij zou het proces moeten versnellen. Nu wist iemand van buitenaf waar de tovenaars mee bezig waren. Hij rende zo snel hij kon naar de ruimte met de apparaten, maar daar zag hij dat de oude tovenaars hem voor was.

‘Dus dit is waar jullie mee bezig zijn’, zei de oude tovenaar. ‘Geen wonder dat de Moeder van streek is!’ en wilde met een flinke energiestoot fel uithalen naar de apparaten. Voor hij dit echter kon doen, greep de jonge tovenaar de tovenaarsleerling. ‘Als je dit doet, gaat je leerling eraan’, schreeuwde hij.

De oude tovenaar twijfelde een tel en dit was net lang genoeg voor de jonge tovenaar om hem te raken. Verzwakt lag hij op de grond. Hij beseftte dat hij verloren had. Met een laatste krachtsinspanning vernietigde hij een groot deel van de apparaten. Hij zag dat de jonge tovenaar de leerling geschrokken losliet en vervolgens zijn handen vol had met het doven van de vlammen.

Ondertussen kwamen er meer tovenaars en wachters binnen. Het was een drukte van belang. Niemand lette nog op de oude tovenaar en zijn leerling, die intussen naar zijn meester toe was gegaan.

‘Ga’, fluisterde de tovenaar. ‘Maak een boot en zeil weg van dit land. Ik heb de ramp die dit land gaat overkomen uitgesteld, maar niet kunnen voorkomen. Laat mij nu hier sterven, maar ga ver weg en onthoud wat je geleerd hebt en hier hebt gezien. Vertel het de mensen en geef je wijsheid door. Je hebt het in je om een groot leider en leraar te worden. Ga!’

Met deze woorden blies de oude tovenaar zijn laatste adem uit.

Leerling wordt leraar

Tijd om te huilen had de leerling niet. In stilte nam hij afscheid van zijn wijze meester, keek of iemand op hem

lette en toen dit niet het geval bleek te zijn, sloop hij weg. Buiten het koepelvormige gebouw begon hij te rennen en te rennen tot hij niet meer kon.

Uitgeput viel hij uiteindelijk in slaap op een hoopje bij elkaar geraapte bladeren.

De volgende ochtend werd hij al vroeg wakker, de aarde was weer aan het beven. Nu wist hij waar dit vandaan kwam. Hij spoelde snel zijn gezicht af met wat water, dronk wat en ging weer op pad. Hij wist dat het eerste gevaar geweken was, maar dat ze spoedig naar hem op zoek zouden gaan. Hij was dan ook blij dat hij de geur van de zee eindelijk rook.

Er lag een schip voor anker en mensen waren bezig van alles aan boord te laden. Eerst wilde hij vragen of hij mee mocht, maar besepte toen dat dit te gevaarlijk was. Toen het even wat rustiger was op de loopplank, glipte hij aan boord. Hij zocht een veilig plekje en maakte deze zo comfortabel mogelijk. Tijdens de lange reis was hij veelvuldig zeeziek en dacht dat er nooit een einde aan zou komen, maar de laatste woorden van zijn oude meester gaven hem kracht.

Eindelijk hoorde hij iemand roepen dat er land in zicht was. Aan wal wachtte hij tot de meeste lading van boord was en glipte toen naar buiten. Hij zag een land zoals hij nog nooit gezien had; oogverblindend met exotische kleuren en geuren. Hij dacht: 'dit wordt mijn nieuwe thuis!'

Hij deed wat de oude tovenaar hem gezegd had. Hij werd leraar en vertelde al zijn leerlingen over de wijsheden die hij opgedaan had bij de oude tovenaar in het land Atlantis. Hij hielp de bevolking van zijn nieuwe land met zijn gaven en wijsheid en werd overal geacht om zijn grote kennis. Hij vertelde zijn verhaal over Atlantis, het mooie land met glooiende hellingen en brokkelige kusten wat uiteindelijk ten onder ging. En dit is dan ook de reden dat men nu de naam nog kent.”

Schrijfoopdrachten na therapie sessies zijn er in vele soorten en maten. Een sprookje kan dé manier zijn om pijnlijke gebeurtenissen uit het verleden in een aanvaardbaar vat te gieten.

Jeannette H. schreef dit prachtige sprookje naar aanleiding van een gedane sessie reïncarnatietherapie. Haar verhaal is eerder gepubliceerd in *Memorie* in 2003, een vakblad voor regressie- en reïncarnatietherapeuten. Ik hoop dat Jeannette het goed vindt dat ik haar verhaal hier nog een keer deel. Haar huidige adres kon ik niet meer achterhalen.

10.

DE HOGE RAAD EN HET KRISTAL

Charlotte: “In de nadagen van Atlantis kreeg ik als jongeman een opleiding in werken met gedachtenkracht en telepathie. Klein probleempje: ik was té goed in opvangen van gedachten en toekomstinformatie.

Ook al behoorde ik niet tot de Kring der Ingewijden, toch kreeg ik spontaan beeldende informatie door, hetgeen slechts was voorbehouden aan Zieners van de Hoge Raad. Regelmatig zag ik beelden van naderende ver-

woesting. Hoge vloedgolven, bliksemende energiestralen, totale ondergang van Atlantis.

Mijn waarschuwendende toekomstvisioenen werden honend weggelachen. Zo ook de informatie die ik verkreeg over de corrupte Hoge Raad, waar machtsmisbruik, geknoei met dna, energie en kristallen hoogtij vierde. Ik prikte door de foute club heen en wist precies wie wel en niet rommelde met paranormale krachten. Niemand luisterde...

Op een dag liep ik aan een vlak strand, een rustig stuk in Atlantis. Met behulp van gedachtenkracht en de focus op een helder kristal brak ik energetisch in tijdens een belangrijke vergadering van de Hoge Raad. Ik wilde kijken wat ze van plan waren en eventueel de knoeters met hun zwarte werkzaamheden confronteren.

Helaas, mijn timing was verre van perfect. Op ongeveer datzelfde ogenblik liep alles scheef. De aard gromde, erger dan eerst. Enorme bevingen zorgden ervoor dat alles bewoog. Het centraal geplaatste Kristal in één van de koepelgebouwen raakte uit balans. De tijdens de vergadering gebundelde gedachtenkracht van de Zieners werd verbroken. Hierdoor schoten energiestralen als lasers alle kanten uit. Net bliksem, die branden veroorzaakten. De aardas kantelde. Aard- en zeebevingen veroorzaakten gigantische vloedgolven. De hel brak los.

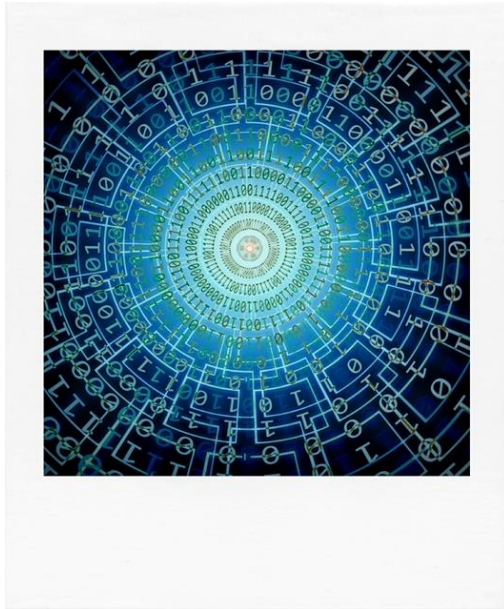
Op mijn vluchtroute, al wist ik niet goed welke kant ik uit moest rennen - terug naar de stad of op het strand

blijven - werd ik getroffen door zo'n uit de koers geraakte energiestraal. Mijn lichaam was in één keer zwart en verbrand.

Met mijn zielsenergie vloog ik omhoog, om daar andere zielen aan te treffen die hetzelfde was overkomen. Als zielsenergiëen verzamelden we ons. Het zou lang duren voordat we weer gezamenlijk op aarde zouden incarneren.

Ik hield aan dat voorbije leven de overtuiging over: ik had iedereen nóg eerder moeten waarschuwen.

Levens daarna waarschuwde ik nog steeds (voor ziekte, de pest, rampen, aardbevingen die op komst waren) totdat ik ging begrijpen dat ik dat nogal krampachtig deed, vanuit een oud schuldgevoel. Atlantis en zijn verwoesting meemaken, had er goed ingehakt op zielsniveau.”

11. KAPOTTE BEELDSCHERMEN

Toine (33) is een nuchtere, hardwerkende man. “Ik ga ervoor”, zoals hij zelf zegt. Niet alleen in zijn werk bij een leasemaatschappij, maar ook in het beoefenen van diverse sporten. Hij fietst, loopt hard, roeit, voetbalt. Hard werken en overwerken, geen probleem.

Na zijn drukke werkzaamheden bij zijn werkgever is hij 's avonds thuis nog met zijn computer in de weer. Dankzij internet heeft hij emailcontacten over de hele wereld; tijd om 'echte' relaties aan te knopen heeft hij

niet. “Ik hol van de ene werkgever naar de andere en van de ene sportschool naar de andere. Ik wil graag verschillende, nieuwe dingen leren.” Balans is ver te zoeken.

Via reïncarnatietherapie wil hij evenwicht bereiken in werk, sport en relaties. “Het voelt alsof ik een rem zet op mijn eigen ontwikkeling. Telkens als ik op het punt sta aansluiting te krijgen bij de top, gaat het mis. Heeft dat met iets ouds te maken?”

We starten met zijn uitspraak: “Ik ga ervoor”. Door zich hierop te concentreren voelt hij een tintelend, prettig gevoel in zijn borst. Toine zit onderuitgezakt in een stoel en sluit zijn ogen. De gedachten die bij hem opkomen zijn: “Ik ga ervoor, ik ren lekker. Ik moet constant sneller zijn. Ik laat iedereen achter me, ik ga winnen. Ik ga winnen! Ze roepen naar me, ze juichen en schreeuwen. *All the way, come on!*” Bijna als vanzelf glijdt hij terug in het verleden, terug in de tijd.

Toine ervaart zichzelf als jongeman, een twintiger, midden in een belangrijke hardlooptwedstrijd in een vorig leven rond 1910. Plaats van handeling: een grote universiteit (Oxford?) in Engeland.

In zijn witte sportbroek tot op de knieën rent hij op topsnelheid en passeert als eerste de finish. Euforie ten top. Hij voelt zich fantastisch. Hij is eerste, hij heeft gewonnen.

Wanneer hij in dat vorige bestaan teruggaat naar het eerste moment dat hardlopen hem een geweldig goed gevoel geeft, vertelt hij: “Ik ben een jongetje van tien

jaar. Ik heb een platte pet op. Ik houd een hardloopwedstrijd met andere jongens uit de buurt en ik win. Ik win bijna altijd als ik ren.”

Hij veronderstelt dat zijn vader een bekende (huis)arts is. Zijn ouders zijn welvarend, bewonen een statig pand. Alle kinderen in het gezin krijgen de gelegenheid te studeren, bij voorkeur rechten of medicijnen. En iedereen uit de familie gaat voor een studie aan de universiteit, liefst gecombineerd met uitblinken in de roeisport. Hardlopen is *not done*. Maar in hardlopen is hij goed. Beter dan de rest. In *no time* is deze tak van sport belangrijker voor hem dan zijn studie. Vooral als medestudenten en leerkrachten hem aanmoedigen en bewonderen. Alom wordt hij gewaardeerd en bejubeld. Er komen steeds meer hardloopwedstrijden waaraan hij deelneemt. Ze worden zelfs speciaal voor hem georganiseerd. Zijn studie raakt op de achtergrond omdat hij van de ene wedstrijd naar de andere reist om ‘zijn universiteit’ te vertegenwoordigen.

Trots vertelt hij over een gewonnen recordloop in Dublin en een daaraan verbonden grote reis naar Finland. Als hardloper presteert hij geweldig, maar hij voelt zich steeds eenzamer. Tijd om vriendschappen aan te knopen of te onderhouden heeft hij niet. Hij raakt teleurgesteld, vindt zichzelf niet waardig ten opzichte van studerende broers en neven.

“Ik word er zo moe van! Dat rennen is idioterie. Wat heeft mijn leven eigenlijk voor zin? Ik heb mijn studie afgebroken en mijn eigen toekomst in duigen gegoooid

door me alleen op lopen te richten”. Hij raakt depressief over ‘zoveel inzet en zo weinig toekomst’.

Tijdens een familiefeest in zijn ouderlijk huis wordt hij nog somberder. Hij slaat grote hoeveelheden sterke drank achterover en lalt zwaarmoedig: “Mijn vader heeft het pas echt gemaakt”. Hij is in zijn vaders (huis)artsenpraktijk en grijpt naar wat voorhanden is aan verdovende middelen. In combinatie met de al genuttigde drank betekent dat het einde van zijn leven.

Na het uitademen van resten alcohol en verdovende middelen die zich nog in zijn energieveld/aura bevinden, via speciale ademhalingsoefeningen, herkrijgt Toine helderheid. Hij beseft dat het vorige leven is geëindigd en ontdekt overeenkomsten en verschillen ten aanzien van zijn huidige leven.

Wanneer ik vraag of hij nog meer levens had waarin hardlopen en alcohol een rol speelden, antwoordt hij: “Ja hoor. Als soldaat in een vorig leven rond 1300, ergens op de grens van Engeland en Schotland. En als soldaat vechtend voor Napoleon in Frankrijk.”

In die levens is hij fanatiek vechter. Zijn uithoudingsvermogen qua lopen is fenomenaal. Grappend zegt hij: “Haha, ik was ervoor geboren. In dat Franse leven zuip ik wel erg veel wijn, maar ja, ik ben daar dan ook een echte Fransman.”

Beide vorige levens blijven wat betreft informatie en emotie oppervlakkig. Daarom vraag ik hem terug te gaan naar het allerbelangrijkste leven, dat ervoor zorgt dat hij

nu nog steeds 'een rem zet op zijn eigen ontwikkeling'.
We gaan terug in de tijd, heel ver terug...

Atlantis

"Ik ben een oudere man, druk in de weer met grote computerachtige apparaten. Metershoge beeldschermen. Dit moet in Atlantis zijn, maar voordat het verwoest werd.

Ik ben een echte *einzelgänger*. Anderen begrijpen niet waar ik aan werk. Ik kan alles met computers. Geweldig om te doen."

"Wat doe je precies?"

"Iets met communicatiemiddelen, ik maak verbindingen. Ik zie computerachtige dingen met kabels. Ik ben in een grote ruimte met megagrote beeldschermen. Net bioscoopdoeken, zo groot."

"Wat zie je daarop?"

"Voertuigen, schepen uit het heelal. Ik breng ze in beeld. Daarvoor heb ik een speciale opleiding gehad. Ik ontwikkel en bedenken dingen. Prachtig werk!"

"Hoe ben je daar terechtgekomen?"

"Ik ben geselecteerd voor die functie. Ik beschik over extra kennis en vaardigheden en die ontwikkel ik verder. Ik breng informatie en beelden vanuit andere planeten over op die schermen."

"Hoe reageren anderen op jouw werk?"

"Ze zijn blij met wat ik doe, ze komen kijken. Ik word gerespecteerd en bewonderd. Ze geven me complimenten dat ik het goed doe. Dat geeft me energie, mijn hoofd voelt krachtig. Geweldig!"

“Wanneer loopt het anders dan je verwacht?”

“Er komt een groep van vijftien personen kijken, het lijken wel politici. Ze kijken naar mijn werk. Ik ben trots op wat ik verricht heb, maar zij vinden het eng. Ze dachten dat ze alleen waren in het heeral. Ze zijn bang dat de andere wezens uit het heeral - die ik op het scherm laat zien - kwaadaardig zijn.”

“Wat doet dat met je?”

“Ik word onzeker, bang. Ze moeten vergaderen. Daarna komt er eentje terug, de hoogste.”

“Wat komt hij vertellen?”

“Ik moet alles stopzetten! Net nu alles prima gaat. Ze pakken mijn levenswerk af!” Boos balt hij zijn vuisten.

“Ik word er ook ontzettend verdrietig van. Mijn hart doet pijn. Hier heb ik zo hard voor gewerkt!”

“Wat besluit je daar ter plekke?”

“Mijn leven stopt. Ik ontwikkel verder niets meer. Stelletje klootzakken! Ik ben zo kwaad, ik ram de hele boel kapot!”

Toine timmert met beide vuisten op de leuning van de stoel waarop hij op dat moment zit. “Die man daar zegt dat het een opdracht is, ik heb die opdracht uit te voeren. Ze hebben erover vergaderd. Ik moet stoppen. Hij geeft geen reden, ik vertrouw het niet. Ik ben razend, ik zat op het goede spoor. Ik sla alles aan gruzelementen. Klootzakken, ellendelingen!”

Als een razende slaat hij met zijn vuisten in op de grote beeldschermen. Schopt dingen kapot, is niet te stoppen, gaat tekeer als een wildeman. Apparatuur vliegt in brand. Rookwolken veroorzaken een mistig geheel. Al razend en tierend krijgt hij een hartaanval. Omdat hij zo

opgaat in zijn kwaadheid, merkt hij niet dat zijn lichaam sterft.

Na Atlantis

Ineens roept Toine: “Tjee, die lul uit Atlantis kom ik een leven later in Egypte opnieuw tegen! Dan zijn we allebei iemand anders. Lachen, zeg. Hij werkt daar voor mij.” En boos: “Hij liet zich mooi redden bij de grote verwoesting van Atlantis. Vlak nadat ik daar doodging kwam de grote klap. Sommigen werden gered door die lui uit het heeal, die ik op die schermen wilde laten zien.” Hij foertert: “Jullie hadden me mijn gang moeten laten gaan, sukkel!”

Pas na therapeutisch ‘reparatiewerk’ verandert zijn houding en kijk op de gebeurtenissen. Hij ontdekt dat het project waaraan hij in Atlantis werkte slechts ‘voorlopig’ opgeschort diende te worden. Van totaal stoppen was geen sprake. Zijn eigen invulling en drastische optreden waren te voorbarig.

“Wat heb jij daarvan geleerd?”

“In Atlantis had ik ze eerder op de hoogte moeten brengen. Eerder mijn kennis moeten overdragen. Ik was te trots op wat ik allemaal al had ontdekt, wat ik kon met die beeldschermen. Ze schrokken zich rot, ze waren nog niet zo ver. Als ik het stap voor stap had verteld, hadden ze misschien begrepen dat ze er niet bang voor hoefden te zijn. En ik had niet zo impulsief moeten reageren.”

“Wat hebben zij van jou geleerd?”

“Ze hadden gebruik kunnen maken van mijn kennis. Ze hielden te veel afstand, de overgang was te groot. Zij hadden eerder kunnen informeren hoe het met mijn project ging. Tussentijds belangstelling tonen.”

“Wat heb je meegenomen uit dat Altantisleven, naar je leven nu?”

“Ik dram soms net zo door. Ik onderneem te snel actie. Ik heb een haat-liefdeverhouding met computers. PC's zijn geweldig, maar af en toe kan ik zo'n scherm wel in elkaar rammen. En ik heb nog steeds belangstelling voor dingen van buiten onze aarde. Relaties aanknopen met 'echte' mensen vind ik moeilijk. Als ik me te snel ontwikkel in mijn werk, te hard ga, begrijpen anderen dat niet. Daar moet meer evenwicht in komen.”

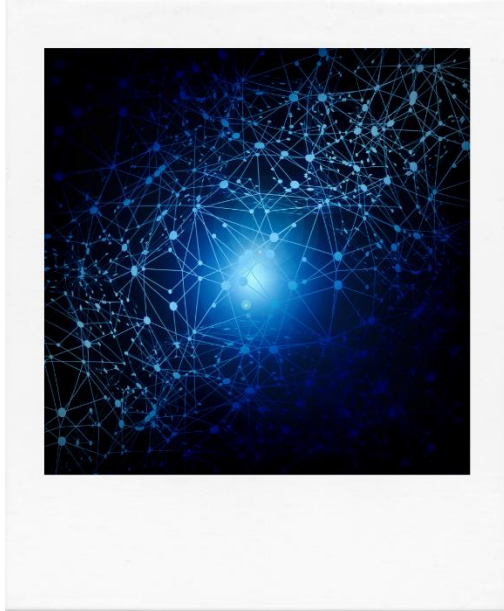
“Hoe kun je eindelijk die rem, waarover je eerder sprak, van je eigen ontwikkeling afhaken?”

“Mijn ontwikkeling gewoon voortzetten, evenwichtiger. Beter mijn energie verdelen”.

“Wat is je opdracht in je huidige leven?”

“Er deze keer geen puinhoop van maken. Goed en evenwichtig leven. Mijn kennis op een rustige manier overbrengen.”

Binnen een jaar na het therapieconsult hervond Toine zijn evenwicht en kreeg hij een relatie. Op een vakantiekaartje dat hij me toezond, krabbelde hij: “Maak maar een mooi verhaal over die vorige levens van mij. Het zou jammer zijn (haha) als mijn geweldige deskundigheid zomaar verloren ging.”

12.

INTELLIGENTE WEZENS

Mark is een vriend van me. Een keer maakte hij een afspraak bij een spirituele vrouw om daar een 'innerlijke reis' te maken. Hij e-mailde me wat hij had meegemaakt:

"Ik wilde uitzoeken wat me tegenhoudt om mijn taak uit te voeren in mijn leven nu. Er zit een angst in mij, die me ervan weerhoudt om er helemaal voor te gaan.

Ik mocht op een massagetafel gaan liggen en werd in een warme deken gewikkeld, zodat ik niet van de 'reistafel' afviel. De vrouw legde een halfedelsteen, waarvan ik de naam niet ken, op mijn voorhoofd. In mijn linker- en rechterhand hield ik een stuk bergkristal vast. In de ene hand met de punt omhoog, in de andere hand met de punt naar beneden. Om me heen legde ze kleine stukken bergkristal.

Geboorte-ei

Ik sluit mijn ogen en ben klaar om te beginnen. Ik zie de piramides op het plateau van Gizeh voor me. Alsof ik uit mijn lichaam schiet, vlieg ik daarnaartoe. Ik scheer langs de grote piramide, recht het universum in, tussen de sterren door. Dan zie ik een verbrede opening, een witte trechter met een slurf die door het universum slingert. Ik kan niet zien waarheen die gaat.

Na enig aarzelen ga ik die slurf binnen. Het is een kanaal en ik kom uit in een ei. Het ei is groter dan ik in eerste instantie dacht. Ik lig, maar voel niet dat ik echt lig. Ik zit in een vreemd pulserend ei.

Ik voel licht, energie en een magnetisch veld pulseren. Om mij heen staan drie lange wezens. Ze hebben een doorzichtig lijf en daarin een lange blauwgrijze kern. De drie gestalten hebben lange dunne vingers, waarmee ze in mijn buik en hartstreek 'roeren'. Ze voelen kundig aan en ik voel me veilig, ze weten wat ze doen. Ze veranderen mijn energie, en dat is goed. Als ze daarmee klaar zijn, komt er een wezen binnen met een gouden lichtmantel met daarin schitteringen van andere

kleuren. Het wezen controleert het werk van de anderen en keurt het goed. Het doet enkele aanpassingen, die alleen hij kan, en dan mag ik verder.

Ik vlieg tussen de sterren en zit ineens in een ruimteschip. In dit schip zitten meer mensen die naar dezelfde bestemming gaan. Sommigen ken ik zonder ze te herkennen als mens, anderen ken ik niet. Ik kan door de voorruit naar buiten kijken. De bestuurder van het ruimteschip is in mijn leven nu, mijn eigen zoon. Ik vraag hem waarheen we gaan. Hij glimlacht en zegt: 'naar huis, wacht maar af'.

Lichtschepen

Na een vlucht tussen de sterren komen we aan bij een terminal waar we *docken*. We zijn niet het enige ruimteschip, het is er druk. Uit alle kanten van het universum komen personen naar deze plek. Het is een gaan en komen van ruimteschepen of beter gezegd, lichtschepen. Ik weet dat ik dadelijk opgehaald word en wacht af.

Ik bevind me in een grote ruime hal, die *high tech* aandoet. Dit lichtschepenstation bevindt zich ergens tussen Orion en de Pleiaden. Het is er druk, zonder dat het chaotisch wordt. Alles gaat soepel.

Ik word opgehaald en ga rustig mee naar een zaal waar men mij verwelkomt. Ik hoor hier thuis en ben één van hen, hoewel dat nog niet zo voelt. Iedereen die hier is komt verslag uitbrengen en nieuwe instructies halen.

We zitten als in een auditorium, vele lagen boven elkaar rondom een centrum en in het centrum de coördinatoren, een groep die gerichte opdrachten verstrekt in het universum. Ik zie een oudere, wijs uitziende man. Mijn naam is daar Anatol. Ik weet niet zo goed waarom ik daar ben en ik durf (nog) niets te zeggen, maar wil toch duidelijkheid en verder kunnen. Het heeft met mijn taak op aarde te maken. Ik vraag hulp aan mijn makers en krijg die ook.

Ik besef dat mijn taak groot is. Alleen ben ik op dit moment bang dat ik deze taak niet goed kan uitvoeren, dat het weer mis zal gaan. In Atlantis ging het namelijk eerder al mis. Ik verwijt mijzelf nog steeds dat ik toen niet iedereen heb kunnen redden. Er zijn er velen gestorven, terwijl het mijn taak was om zoveel mogelijk mensen te redden.

Hoe dat eruitzag? In elk geval met veel water en hoge golven. Ik heb god gevraagd mijn schuldgevoelens van mijn ziel af te halen.

Een groep van honderd

Ik mag de wijze man vragen om verduidelijking. Hij vertelt me dat ik die taak op me nam (mijn taak nu, net als de overige en vorige taken) omdat ik daar de kwaliteiten voor had en heb. Natuurlijk mag ik die opdracht alsnog weigeren, maar dat voelt voor mij totaal onbespreekbaar om dit te overwegen. Als ik ben gevraagd en ik heb 'ja' gezegd, dan neem ik nu nog steeds mijn verantwoordelijkheid. Ik vraag me wel af

wat ik precies voor mezelf wil bewijzen en of ik het inderdaad wel kan.

De andere personen in de ruimte zijn vriendelijk. Ze begrijpen dat ik het soms even niet weet, sommigen herkennen dat en anderen zijn dat probleem gepasseerd. Iedereen is hulpvaardig, op een gelijkwaardige respectvolle en vriendelijke manier. Met elkaar zijn we verantwoordelijk in 'een groep van honderd'. Als groep geven we kennisimpulsen aan de evolutie.

De ontvangst en hulp van deze groep voelt als een warm bad. Als ik de man vraag wat ik nog nodig heb om mijn taak goed uit te voeren, verwacht ik iets te horen als overgave of vertrouwen. Zijn antwoord is echter: 'totale onthechting van materie'. Zal ik daarop 'ja' zeggen? Ik heb daar tijd voor nodig. Toch zeg ik uiteindelijk 'ja'. Alleen weet ik nog niet zo goed tegen wat. 'Ja' tegen mijn taak, maar wat moet ik dan precies doen?

Ik neem afscheid van de vriendelijke mensen in het auditorium en bedankt ze voor hun steun. Dit afscheid is best moeilijk, ik neem mijn tijd. We zullen elkaar weer zien.

Nu realiseer ik me, dat ik op die plek in het universum ook was vóór mijn geboorte als Mark; ik heb toen gekozen voor mijn huidige leven.

Ik reis verder tussen de sterren en kom in de buurt van een grote glazen bol, gewoon opeens in het universum. Hier zijn geen andere wezens of personen. Is dit de oorsprong van het universum? Is dit mijn oorsprong? Ik

kan rondom de glazen bol bewegen. De bol bevat mijn ziels-essentie, het zaad waar ik uit voortgekomen ben. De bol pulst continue.

Is dit 'mijn toon maken'? Ik kan of hoef er niet in te gaan. Als ik verder van de bol vandaan ga wordt het melkachtig mistig rondom me. Nadat ik daar een tijdje in blijf hangen, kan ik er doorheen. Ik val er doorheen.

Prehistorie

Via een waterval kom ik in een prehistorische omgeving. De primaten die daar leven, zoals ik ze vooralsnog noem, schrikken en zijn bang voor mij.

Ik krijg een klap op mijn schouder met een knots. Dat doet erg pijn, mijn schouder is gewond en ontwricht. Ik herinner mij weer dat ik zelf mijn wond kan genezen en doe dat. De primitieven zien dat en houden uit ontzag afstand. Mijn boosheid naar dit 'domme volk' toe maakt plaats voor geduld. Ik ben hier met een reden, ik weet het weer.

Ik ga gewoon mijn gang en zij kijken van een veilige afstand toe. In een grot maak ik vuur, ik kan dat vrij makkelijk maken. De primitieven hebben dit nog nooit gezien, ze zijn volledig verbaasd. Bang aan de ene kant en nieuwsgierig aan de andere kant. Ik laat ze dichterbij komen, en krijg 'cadeautjes'. Ze slaken kreten, uitroepen van verbazing en ik word als een god aanbeden. Ze blijken aardig, maar waren bang bij mijn eerste verschijning. In mijn ogen zijn ze heel primitief, maar daar kunnen zij niets aan doen. Ze weten (nog) niet wat ik

weet en kunnen (nog) niet wat ik kan. Ik ben hier om ze te helpen, om ze wat te leren.

Ik doe voor hoe je speerpunten en snijdgereedschap maakt, laat zien hoe je vuur maakt. Andere dingen laat ik via eenvoudige afbeeldingen op de rotswand aan ze zien, bijvoorbeeld hoe ze makkelijker dieren kunnen vangen. Ik schiet in de lach en denk: 'Oh, zijn het mijn rotstekeningen die archeologen later vinden'.

Mijn taak is niet alleen om hen dingen te leren, ik moet het ze zodanig leren dat ze het zelf ook aan anderen kunnen doorgeven. Dan pas zit mijn taak erop.

Ik blijf een behoorlijk aantal jaren bij deze stam. Als mijn leven daar klaar is, val ik van een rots en sterf. Ik heb mijn taak gedaan en ga terug naar 'huis'.

Door mijn aardse vrienden word ik nog lange tijd herdacht en aanbeden.

Hiermee eindigt mijn reis op de behandeltafel. Ik ben ongeveer anderhalf uur 'weggeweest'.

Mijn boosheid die ik in het begin bij de primitieve stam had, snap ik nu. Ik dacht dat mijn boosheid gericht was op de ervaringen uit Atlantis. Daar was het mijn taak om anderen te redden, maar omdat die zich niet lieten redden - omdat ze niet geloofden wat ik ze vertelde - zijn velen gestorven. Ik was boos en tegelijkertijd verdrietig, verdrietig omdat zo velen zich blind in het ongeluk stortten. 'Ze kiezen en doen het verkeerde, straks is alles voor niks en moeten we weer opnieuw beginnen'.

Bang om dezelfde fout te maken

Heb ik in Atlantis wel op de juiste wijze iedereen gewaarschuwd? Als intelligent lichtwezen, afkomstig uit een ander deel van het heelal, was ik met zaken bezig die de meeste Atlantiërs gewoonweg niet uit zichzelf konden begrijpen. Had ik beter moeten afstemmen, beter moeten uitleggen, meer geduld moeten hebben? Is dit wat ik nu, in mijn leven nu, te leren heb?

Wat deed ik toen ze niet wilden luisterden? In mijn boosheid nam ik misschien verkeerde beslissingen.

Wat was mijn rol in Atlantis? Wat ging er gebeuren en waarom wist ik dat? Welke keuzes heb ik gemaakt? Ben ik daarom bang om nu weer fouten te maken, is dat de angst die me nu tegenhoudt? Ik verweet mijzelf niet alleen dat ik velen niet heb kunnen redden, maar ook dat ik 'verkeerde' keuzes maakte. In mijn frustratie (onvermogen en arrogante houding) heb ik onhandige keuzes gemaakt en 'verkeerde' dingen gedaan. Ik mag nu de wijsheid hieruit leren. Zelfverwijten zijn niet nodig, ik heb gedaan wat ik toen kon en ik doe nu wat ik nu kan. Met de intentie om het naar beste kunnen te doen.

Ik ben als Mark in elk geval minder hoogdravend bezig. Ik spreek anderen aan op hun niveau, gebruik eenvoudige en begrijpbare voorbeelden en metaforen, heb meer geduld en snap dat niet iedereen datgene snapt wat ik al weet.

Ik ben een 'leraar' die kennis komt brengen, die juist op dit moment nodig is om de mensen die ermee bereikt worden naar een hogere trilling te brengen. Een impuls aan de evolutie. Tegelijkertijd groei ik daardoor zelf ook. Ik mag me verbinden met oude kennis die in mijn zielsgeheugen ligt opgeslagen, kennis over het universum, kennis van volkeren 'uit de hemel'. Ik mag die kennis doorgeven, vooral door erover te vertellen. Die kennis is voor de toekomst van belang en die gaat over een samenleving die is gebaseerd op hemelse waarden. Kennis die nu nodig is op aarde om de evolutie een impuls te geven tot vooruitgang. Mensen kunnen zich weer verbinden met hun ziel en de goddelijkheid in zichzelf. Ik moet mijn kwaliteiten en talenten gaan inzetten. Doorgeven wat ik weet via vertellen, op enthousiaste wijze zodat het anderen inspireert."

13.

VLUCHTEN KAN NIET MEER

Amy had last van reisstress. Bij de voorbereidingen voor vliegreizen beet ze steevast nerveus op haar nagels. Bang en paniekerig: “Als ik maar niet iets belangrijks vergeet. We moeten op tijd weg!”

Haar stress werd minder, toen ze begreep dat een deel van haar angst voortkwam uit een oude ervaring in Atlantis.

Amy: “Voor een belangrijke vergadering reizen we met een klein ruimteschip naar één van de eilanden op

Atlantis, het hoofdeiland. We hebben daar overleg met de *Board*.

Het hoofdeiland is niet heel groot, zo te zien, maar dit deel is wel druk bevolkt. Ik zie een grote stad. We zijn daar vaker geweest. De sfeer is op zich goed en ik heb er zin in, maar ik maak me zorgen om de ontwikkelingen. Die gaan niet helemaal goed. Er is machtsmisbruik in het spel en er dreigt misbruik te worden gemaakt van de situatie. Wij komen om te helpen onderhandelen, om alles in goede banen te leiden.

Het is een zonnig eiland, warm ook. Dit deel is vlak. In de verte kan ik bergen zien. Ik zie ook hoge golven en dat ben ik niet gewend. Ik vind dat niet zo prettig.

Ik ben gespannen voor de komende vergadering. In mezelf repeteer ik nog eens wat ik wil gaan zeggen. Heb ik de juiste *tools* (meegenomen) om hen mee te krijgen of te overtuigen? Ik ben er niet zeker van.

Eén van ons is al ingevlogen en wacht op ons.

In de aankomsthal houden ze ons tegen. We voldoen niet aan bepaalde voorwaarden. Dit houdt ons op; het irriteert me en ik maak me zorgen. We verliezen zo kostbare tijd. Degene die me tegenhoudt ziet mijn stress aan voor bedrog en controleert extra goed. Ze houden me daarna vast, ik mag niet verder reizen.

Ik wil weten waar ik aan toe ben, maar ze zeggen niet veel. Ik mis een bepaald document, moet aan diverse voorwaarden voldoen, anders mag ik er niet in.

Kom op zeg, er hangen levens vanaf, ik móet naar die vergadering toe!

Gelukkig ben ik niet alleen: we zijn hier samen. Ze laten de anderen wel door, want die voldoen aan de gestelde voorwaarden. We hebben er tevoren goed over gesproken, iedereen weet welke belangen ermee gemoeid zijn. In mijn ogen kunnen ze dat minder goed overbrengen dan ik. Als we het nu niet goed doen, zal de schade onherstelbaar zijn. Daar ben ik bang voor.

Paniek

Opeens moeten we weg, het gaat mis. We kunnen niet blijven op het land! Waar is ons ruimteschip dat ons heeft afgezet? Ik kan het nergens vinden. Wat nu?

Kunnen we nog naar de bergen? Hoe vinden we een voertuig dat werkt? Stromende regen, we proberen een paar voertuigen, maar krijgen die niet aan de praat. Alles is zeiknat, overstroomd. We rennen naar hogere plekken, richting de bergen, maar eigenlijk weten we al dat we te laat zullen zijn.

De hoge golven halen ons in, slaan over ons heen en sleuren ons mee naar de zee. De kades zijn overstroomd, boten liggen klaar. We rennen naar een van die boten. Wij hebben een hoge politieke functie. Die boot vaart niet weg zonder ons... toch?

Mijn benen voelen slap aan, van de paniek en het rennen. De boot is al weg en kan niet meer terugkeren om ons op te halen. Hele hoge golven komen aanrollen. De boot probeert uit alle macht weg te varen, tussen de hoge golven door.

Ook geen pretje om daarop te zitten, bedenk ik gek genoeg, terwijl ik er een minuut eerder nog graag op had willen zitten.

Ik zie diepgroen, bijna blauw water. Het ruist zacht. Golven rollen over me heen. Ik weet dat ik kan ademen onder water en ben niet meer bang. Ah, nu snap ik het: ik ben dan al overleden. Ik laat me wegdrijven van de kust om het tumult achter me te laten.

Alles is rustig nu. De diepblauwe zee kabbelt zachtjes. Een lichtwezen uit een brede energiestraal strekt zijn hand uit naar me. Ik grijp die vast en ga mee. Zo is het goed. Het is over.

Het ging inderdaad mis met Atlantis; ik had er sowieso niets meer aan kunnen doen, het was al te laat. Volgende keer beter, denk ik..."

DIVERSEN

SEAFRET Atlantis, muziekvideo

<https://www.youtube.com/watch?v=EVeP9qXuQA>

Atlantis Downfall Joan Brannath creatures of the light,
muziekvideo <https://youtu.be/9gn2lMsWg-U>

[Woman remembers her past life in Atlantis - YouTube](#)

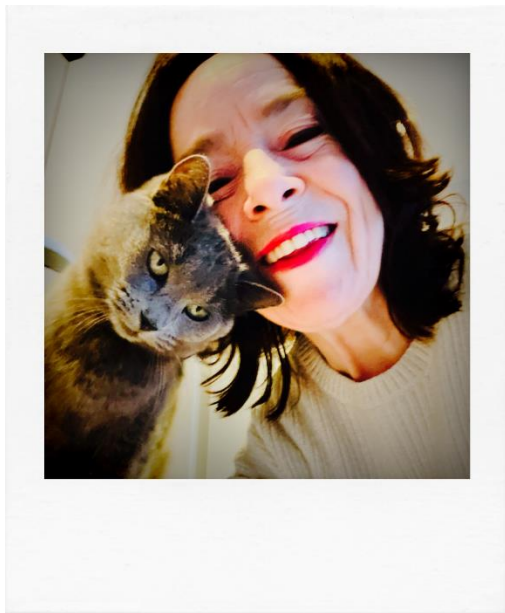
Op internet is er veel te vinden over het onderwerp Atlantis. Google zelf en laat je verrassen. Zoekwoorden die je kunt gebruiken zijn:

Edgar Cayce+Atlantis

David Wilcock+Atlantis

Graham Hancock+Atlantis - [Atlantis gevonden in de woestijn?](#)

WIE MAAKTE DIT E-BOOK ?

[Marianne Notschaele-den Boer](#) is regressie- en reïncarnatietherapeut én auteur van boeken en artikelen over vorige levens, reïncarnatie(therapie) en paranormale ervaringen.

www.vorigelevens.nl

www.mariannenotschaele.nl

[Blog Vorige Levens](#)

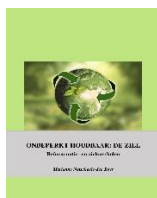
BOEKEN EN GRATIS E-BOOKS VAN MARIANNE NOTSCHAELE

Klik op onderstaande afbeeldingen voor gratis e-books en informatie over andere boeken.

Replay, werken met vorige levens (2023)

Gratis e-book met praktijkverhalen reïncarnatietherapie

Onbeperkt houdbaar: de ziel (2022)

Gratis e-book met reïncarnatie- en zielsverhalen

Geest(ige) ontmoetingen (2022)

Gratis e-book met waargebeurde paranormale verhalen

Het Chinese kompas (2021)

Gratis e-book met reïncarnatieverhalen, vorige levens

112 Engel! Wonderlijke hulp uit onverwachte hoek (2020)

Gratis e-book met waargebeurde verhalen over ontmoetingen met engelen

Bevrijd... eindelijk (2019)
Gratis e-book met verhalen over vorige levens in WO2

YOLO? Reïncarnatie! Reïncarnatietherapie en vorige levens (2018)
Gratis e-book met praktijkvoorbeelden over vorige levens en reïncarnatietherapie

Liefs uit... oud-Egypte (2016)
Reïncarnatieverhalen over vorige levens in het oude Egypte
Gratis e-book

Ben jij een koekje van eigen deeg? (2014)

Verhalen over vorige levens in verschillende landen, met bijpassende koekjesrecepten
Gratis e-book

Past Lives (2014)

Engelstalig. Reïncarnatieverhalen en vorige levens
Gratis e-book

Reïncarnatieverhalen, Lang zullen we leven! (2013)

Ankertje, uitgave door AnkhHermes. Cliëntverhalen reïncarnatietherapie
Papieren boek + digitaal verkrijgbaar oa. bij bol.com

Een kat heeft negen levens, een mens... (2013)

Verhalen van diverse auteurs, nav een verhalenwedstrijd, over reïncarnatie en vorige levens

Gratis e-book

Vintage Life (2012)

Verhalen over vorige levens in relatie tot mode, vintage, retro, schoenen, accessoires, kledingkeuze

Gratis e-book

Lichte zeden onder de zoden (2011)

Cliëntverhalen reïncarnatietherapie over relaties, liefde, erotiek, misbruik, zwangerschap, elkaar kennen uit vorige levens

Papieren boek, nog verkrijgbaar bij o.a. bol.com

Hé, waar ken ik je van? (2010)

Clíëntverhalen reïncarnatietherapie over relaties, elkaar (her)kennen uit vorige levens

Papieren boek. Uitverkocht. Kijk voor tweede-hands exemplaren op internet

Ik was eens... (2009)

Verhalen van cliënten uit de praktijk reïncarnatietherapie

Papieren boek. Uitverkocht. Kijk voor tweedehands exemplaren op internet

Diehards in de war (2009)

Verhalen over vorige levens in oorlogstijd, van cliënten uit de praktijk reïncarnatietherapie

Papieren boek. Uitverkocht. Kijk voor tweedehands exemplaren op internet

Waarom Esther geen Robinson werd (2006)

Verhalen uit de praktijk regressie- en reïncarnatietherapie. Procestherapie en vorige levens.

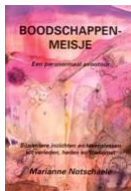
Papieren boek, uitverkocht. Kijk voor tweedehands exemplaren op internet

Koen de Wolkenvlieger (2002)

Prentenboekje voor jonge kinderen. Over bedplassen en nachtelijke vliegdromen. Tekst en idee Marianne Notschaele, tekeningen Hilbert Bolland

Papieren boek. Uitverkocht. Beschikbaar als gratis e-book

Boodschappenmeisje, een paranormaal avontuur – bijzondere inzichten en levenslessen uit verleden, heden en toekomst (2001)

Roman voor volwassenen over toekomstvisioenen, vorige levens en paranormale ervaringen

Papieren boek. Uitverkocht. Kijk online voor tweedehands exemplaren

BOEKEN IN SAMENWERKING MET ANDERE AUTEURS

Er is leven na de dood... zeker weten! (2019) 2^e versie

Zeker weten... er is leven na de dood! (2018) 1^e versie - uitverkocht

Auteurs Titus Rivas en Han Kuik

In dit boek vind je een interview met Marianne Notschaele over haar werk als reïncarnatietherapeute. Hoofdstuk 1: Herinneringen aan een tijd voor dit leven

Van ziek zijn word je beter, luisteren naar een verborgen boodschap (2018)

Auteur Ellen Scheffer

In dit boek staat een interview dat de auteur had met Marianne Notschaele over reïncarnatietherapie en werken met vorige levens (blz. 112—122)

Vrijheid om te worden wie je bent, inspirerende verhalen over leven in vrijheid (2017)

Auteur Esther Jacobs

Boekje met daarin een hoofdstuk van Marianne Notschaele over reïncarnatie, vorige levens en de Tweede Wereldoorlog, cliëntcase (blz. 35-46)

Mensen en machten, een journalistieke kijk op reïncarnatie, séances en geestverschijningen (2011)

Auteur Frank van der Meijden

Boek, met een hoofdstuk waarin een deel van een interview is verwerkt dat de auteur had met Marianne Notschaele over vorige levens (blz. 136 – 143)

ParaVisie Magazine

Voor het spirituele maandblad *ParaVisie* schrijft Marianne Notschaele sinds 2015 iedere maand een nieuw verhaal over paranormale ervaringen, vorige levens en/of reïncarnatietherapie. De verhalen zijn online terug te vinden via website www.vorigelevens.nl

© RHA Publishing – Marianne Notschaele-den Boer, 2024